

EGY AZ ISTEN

Unitárius Közlöny

KOLOZSVÁR, 1888–1948/1990. • 24. (84.) ÉVF. • 6. SZÁM • 2014. JÚNIUS • ÁRA: 2,50 LEJ

Fotó: Czire Alpár

Mit tegyünk?

• A kolozsvári nyomda felszerelése komoly anyagi erőfeszítésébe került unitárius elődeinknek a 17. század legvégén. Beszerzésének és felállításának költsége kb. 4500 forintba rúgott. Komoly összeg, ha belegondolunk, hogy az 1697 májusában történt kolozsvári tűzvész pusztításai után ennek a négyszerese elég volt a romokban heverő unitárius iskola, a plébánia, a templom tornyának és a templom körüli kis boltoknak az újjáépítésére. A nyomda létrehozásával a hitéle-

tet előmozdító, a belső, szellemi erősödést támogató eszközökbe fektettek be az előttünk járók.

Anyagi és emberi erőforrásait a ma egyházának is úgy kell irányítania, hogy a „legnagyobb hasznot” hozzák. Miként az első pünkösdi történései is mutatják: az öntudatra ébredt, önmagát és értékeit bátran vállaló, belső erőire rátámaszkodó, közös célokat megfogalmazni képes közösség előtt van jövő. Ezekben kell kitartóan részt venni.

BÁLINT RÓBERT ZOLTÁN

A tartalomból:

A változás kihívása

4

Összehangoló

7

A paradicsomok fölött...

11

Függetlenül
a függőségektől

17

Unitárius asszonyok
a katolikus „szentföldön”

21

Kóstolj bele a nyárba!

22

„Mert tiétek ez az ígéret és gyermekeiteké...” (ApCsel 3,39a)

• **Május 8-án Budapesten ülésezett a Gondviselés Segélyszervezet magyarországi egyházkerületi tagozatának közgyűlése.** A közgyűlés elfogadta a 2013. évi működési beszámolót, ami alapját képezi a szervezet tavalyi közhasznúsági jelentésének. A közgyűlés jóváhagyta a 2013. évi zárszámadást és az idei költségvetést, majd módosította az alapszabályt. Ezek a módosítások többnyire formai jellegűek, így nem érintik a Segélyszervezet meghatározását, küldetését és szervezeti felépítését.

• **A 2014. évi egyházköri közgyűlésekre** májusban került sor: május 10-én a székelykeresztúri egyházkör Firtosmartonosban, 17-én a marosi egyházkör Székelykálban, a küköllői egyházkör Kükölldombón, a kolozs-tordai egyházkör Mészkon, a székelyudvarhelyi egyházkör Csíkszeredában, a háromszék-felsőfehéri egyházkör gyülekezeteinek képviselői pedig Ürmösön találkoztak.

• **Május 11-én a marosvásárhelyi Bolyai téri unitárius egyházközségben** harmadik alkalommal szervezték meg a **Fiatalközség és kisgyermekes családok találkozóját.** A felnőtteknek *Én (a felnőtt) a szülői szerepemben/Hogyan lehetek jó szülő?* címmel drd Ferenczi Enikő mentálhigiénés szakember, dr. Szabó Árpád menedzsment tanár és Cosma István családterapeuta tartottak interaktív előadást. A gyermekekkel a most már rendszeres Vasárnapi tanoda után bábszínészek foglalkoztak. A közös étkezés után a szülők és gyermekek Csucsák István játékmester és csapata vezetésével társasjátékokkal szórakoztak. A három alkalom átlagban több mint 100 résztvevőt vonzott.

• **Május 9-én 23. alkalommal emlékezett a tragikus sorsú Szabédi Lászlóra** az Erdélyi Magyar Közművelődési Egyesület.

Szabédi 1959. április 18-án Szamosfalva határában vonat elé vetette magát, öngyilkosságával tiltakozva a kolozsvári Bolyai Egyetem beolvasztása ellen.

A pénteki nap Szabédon, a Szabédi László-emlékház udvarán kezdődött koszorúzással, ahol Kántor Lajos irodalomtörténész mondott beszédet.

Az emléknapi az Unitárius Püspökség Dávid Ferenc-imatermében szervezendő konferenciával folytatódott, ahol Pomogáts Béla irodalomtörténész, Kötő József színháztörténész és Bartha Katalin Ágnes levéltáros, a Szabédi-emlékház vezetője tartottak előadást, Gálfalvi Zsolt és Kántor Lajos pedig „az időszerű Szabédiról” beszélgettek. Az emléknapi a kolozsvári Házsongárdi temetőben ért véget.

• **Május 18-án beiktatták** a Torockószentgyörgyi Unitárius Egyházközség lelkészi állásába Finta Emese lelkészt. Az ünnepségen jelen volt Ft. Bálint Benczedi Ferenc püspök.

• **Május 25-én került** sor Lázár Levente és Demeter Erika lelkészek beiktató ünnepségére a Korondi Unitárius Egyházközség lelkészi állásába. Az egyetemes egyházat Nt. Nagy László főjegyző képviselte.

• **Május 28-án a marosvásárhelyi Bolyai téri nőszövetség szervezésében az Erdélyi Fejedelemség korát, életmódját bemutató előadás-sorozat** ötödik alkalommal került megrendezésre. A nagy sikerű rendezvénysorozat az általános bevezető, a kor hadművészete, majd az irodalom és külön a memoáriródalom után most a zenei életet hivatott bemutatni. *Zenei élet az Erdélyi Fejedelemség korában* címmel Kim Imola, a Marosvásárhelyi Művészeti Líceum tanára tartott előadást. Közreműködtek a líceum művésztanárai: Madaras Ildikó – ének, Lukács Silvia – orgo-

na, Szakács Mária – zongora, Darabont-Horváth Éva – gitár, valamint Szabó Hajnal-Imola, a Bolyai téri unitárius templom és Farkas Zoltán, a Gecse utcai református templom énekvezérei.

• **A 2013/2014-es tanévben a Berde Mózes Unitárius Gimnázium színjátszó csoportja Janne Teller *Semmi* című regénye alapján** készítette el azt a színpadi játékot, amely május 26-án este nyilvános főpróba keretében került bemutatásra a Gimnázium Balázs Ferenc-dísztermében. A 2000-ben megjelent dán ifjúsági regény nemrégiben jelent meg magyar fordításban is. A regény körüli viták és a regény egyedi nyelvezete, gondolatvilága igen népszerűvé tették az írást és a szerzőnőt. A székelykeresztúri színjátszó csoport a tanév során közös munkával állította össze az egy órás színpadi játékot azzal a reménnyel, hogy sikerül a regény eredeti mondanivalóját átadni a közönségnek. A BEMUGRI színjátszó csoport a tervek szerint a darabot több ízben is bemutatja, és remélhetőleg az idei ODFIE színjátszó találkozón is megtekinthető lesz. A darabot Lakatos Sándor rendezte.

Halottunk

Fitori Miklós énekvezér életének 90. esztendejében, 2014. május 14-én visszaadta lelkét Teremtőjének. Tanulmányait szülőfalujában végezte. 1952-től kezdődően látta el a felsőrákosi egyházközség énekvezéri teendőit. Az 1954-ben tett énekvezérképesítő vizsga letétele után az egyházközség képesített kántora lett, mely tisztséget 2012 májusában történt nyugdíjba vonulásáig töltött be.

Temetésére 2014. május 16-án került sor Felsőrákoson. A temetési szertartást Kotecz József helyi lelkész végezte, a háromszék-felsőfehéri egyházkör nevében Török István esperes mondott búcsúbeszédet. Pihenése legyen csendes.

A LÉLEK KENYERE

Tisztelt szüleid...

ORBÁN
DEZSŐ

Az élet törvénye szerint: mindig azt kapjuk vissza, amit adunk. Ez nem is lehet másképp, mert ezt a méltányosság és az igazságosság is megköveteli. Ez a karma(sors) törvény is. Nem véletlen, hogy Jézus a vallás arany-szabályát a hegyi beszédben így fogalmazza meg: „*Amit csak szeretnétek, hogy az emberek tegyenek veletek, mindenben ugyanúgy tegyetek ti is velük (...)*” (Mt 7,12) Ennek van egy negatív vonatkozása is: amit nem akarsz, hogy veled cselekedjenek, azt ne tedd mással se. Egyszerű, érthető, életet megtartó tanítás: más is olyan ember, mint te vagy, s ami neked nem jó, másnak sem az! Ha szeretnéd, hogy szeressenek, szeress! Ha szeretnéd, hogy megbocsássanak neked, előbb te bocsáss meg. Ha szeretnéd, hogy veled jól tegyenek, előbb te tégy jól! Ha szeretnéd, hogy tiszteljnek, először te tisztelj másokat! Ha szeretnéd, hogy gyermekeid tiszteljnek, élj úgy, hogy méltó légy arra, te is tiszteld szüleid! Azt kapod vissza mindig, amit adsz. Nem is lehet másképp.

Elgondolkoztam, hogy a mózesi tízparancsolat ötödik parancsolata miért tekinti a hosszú élet zálogának a szülők iránti tiszteletet? Annál is inkább, mert a mai hosszú élet receptjét ajánló divatos egészségügyi szolgáltatások mást sugallnak: hogy táplálkozzunk egészségesen, mozogjunk sokat, és lelki harmóniában, békességben éljünk. Ez mind helyes és igaz, de ehhez még hozzá kell tenni, hogy elengedhetetlen a hosszú élethez az élő hitben és szolgáló szeretetben való élés, mert az igazi szeretet megtartó, gyógyító erő. A szeretet épít, megőrzi az egészséget és meggyógyít, ha megbetegszünk, ugyanakkor a gyűlölség rombol és

megbetegít. Minden szeretet alapja, forrása az Isten-szeretet, mely mozgat „napot és csillagot”. A szülői szeretet az Isten-szeretethől fakad, mint annak földi vetülete. Az Isten-tisztelet lényegében Isten-szeretet, mint ahogy a szülőtisztelet is szülőszeretet.

Tudjuk, a szeretetet nem lehet kötelezni, mert az nem adósság, mely mögött ott van a végrehajtó,

alábbis annak minimális betartását, már el lehet várni, sőt kötelezni is az arról megfélemezett gyermekeket a törvényesség eszközével, hogy gondját viselje rászoruló szüleinek. A demokratikus társadalmi törvények egyenesen a büntethetőségig elmennek a szülők jogainak védelmében, a szülők iránti gondatlanság kirívó eseteinek szankcionálásával. Lényegében a

„De ha valaki szereti Istent, azt már ismeri Isten.”

(1Kor 8,3)

hanem kegyelem, ajándék, amit csak ingyen kaphatunk és adhatunk tovább. Mózes sem azt parancsolja, hogy szeressük szüleinket, hanem azt, hogy tiszteljük őket, ha hosszú ideig akarunk élni a földön. A szülőtisztelet közvetett formában magában foglalja a szeretetet is azáltal, hogy elfogadjuk, életünkbe ültetjük életük tapasztalatait, tanulságait, megszívleljük tanításaikat, tanácsaikat, hogy ne kövessük el azokat a hibákat, amiket ők tudatlanságból vagy megszokásból elkövettek, hogy jó tulajdonságaikból erényt kovácsoljunk magunknak. Ezt hangsúlyozza a Példabeszédek könyve: „*Őrizd meg, fiam, apád parancsát, és ne hagyd el anyád tanítását! Kösd mindenkor a szívedre, hordozd a nyakadra fűzve! Jártodban vezessen, fektedben őrizzen, és ha felébredsz, irányítsa gondolataidat!*” (6,20–22) Íme, a Példabeszédek írója is azt hangsúlyozza, hogy a szülők iránti tisztelet vezérel és őriz, s ez így is van.

Bár a szeretetet – beleértve a szülőszeretetet is! – nem lehet parancsszóval kötelezni, mert az a szív ügye, de a szülőtiszteletet, leg-

mózesi törvény szemet szemért, fogat fogért elve, bár kegyetlenül, de mégis a személy és a tulajdon védelmében fogant, úgyszintén az ötödik parancsolat megsértése is komoly büntetést vont maga után az ősközösségi társadalmakban.

Sajnos a szülők és általában a nevelők iránti tiszteletlenség virágkorát éljük. Azért van annyi vakvágányra futott hajótörött ifjú lélek, a hosszú és értékes élet megélésének minimális lehetősége nélkül! Jó lenne, ha a szülők tiszteletét nem kötelezni kellene, hanem az a gyermekek szívéből fakadna a szeretet által, hogy így életük ne csak hosszú, de tartalmas, értékes legyen.

Ézsaiás prófétának jelenti ki Isten: „*Bizony, a ti gondolataitok nem az én gondolataim, és a ti utaitok nem az én utaim – így szól az Úr. Mert amennyivel magasabb az ég a földnél, annyival magasabbak utaim a ti utaitoknál, és gondolataim a ti gondolataitoknál.*” (55,7–9) Milyen nagy különbség: míg az emberi világban először ismernünk kell, hogy szerethessünk, addig Isten országában fordítva van: először

szeretnünk kell, hogy ismerhesünk. Ezért jelenti ki Pál apostol: „*De ha valaki szereti Istent, azt már ismeri Isten.*” (1Kor 8,3) Így vagyunk ezzel nem csak az Isten-ismeret és -szeretet szempontjából, de a legmagasabb rendű emberi kapcsolatban is, mely az isteni szeretettel van átitatva. Édesanyánkat is azért ismerjük elsősorban,

mert szeretjük, szívünk szeretete által ismerjük meg, mert ő is hasonlóan ismer, vagyis szeret minket. János apostol ezt az édesanyánkban megtestesült isteni szeretetet hangsúlyozza ki: „*Ez a szeretet, és nem az, hogy mi szeretjük Istent, hanem az, hogy ő szeretett minket...*” (1Jn 4,10) mert „*a szeretet Istentől van, és aki szeret, az*

Istentől született, és ismeri Istent.” (1Jn 4,7) Csak teremtő Atyánk és szülő édesanyánk ismer és szeret minket. Jeremiás azt így fogalmazta meg: „*Mielőtt megformáltalak az anyaméhben, már ismertelek, és mielőtt a világra jöttél, megszenteltelek...*” (Jer 1,5)

Igyekezzünk méltók lenni e szeretetre!

A változás kihívása

DEMETER SÁNDOR LÓRÁND

• Vallásórán többször is felajánlottam a diákoknak, hogy olyan kérdéseket fogalmazzanak meg, amelyek az egyházzal és a vallással kapcsolatosak, vagy amelyekben arra kíváncsiak, hogy az élet dolgairól és történeiséről miként vélekedik az unitárius egyház? Egy ilyen kérdés alkalmával középiszolás diákom mehökkentő kérdést tett fel: „*Az Unitárius Egyház nyitott az újabb változásokra, esetleges reformokra? Vagy az ellenreformáció általi megtorlás után senki sem próbál újítani?*”

Két evangéliumi tudósítás szerint is, tanítása kezdetén Jézus legelőször megújulásra és a változásra hívta fel a figyelmet: „*Ettől fogva kezdte Jézus hirdetni: »Térjete meg, mert elközelített a mennyek országa.«*” (Mt 4,17 vö: Mk 1,15) Később Pál apostol szintén ezzel az elvárással szólítja meg gyülekezeteit: „*Újuljatok meg...*” (Ef 4,23) A protestantizmus, és ezen belül az egyistenhitet valló unitárius egyház kimondottan ebből a változás, megújulás iránti vágyból született meg, amit a reformáció jelmondatként így használtak: *Ecclesia semper reformanda est.* (Az egyházat mindig meg kell reformálni.) A változást irányító vezetők feladatát és a változás célját az unitárius egyház alapító püspöke, Dávid Ferenc így foglalja össze: „*A bölcsék és közdolgozókban jártas férfiak azért vannak a testületek élére állítva,*

hogy a múltból és jelenből helyes dolgokat hozzanak létre.”

A 21. század is elvárja az egyháztól a változást és a megújulást. Azt, hogy lépést tartson a korral, a társadalmi és tudományos változásokkal. Nemcsak a kor elvárása, hanem a fennmaradása miatt is szüksége van az egyháznak a megújulásra, a változásra, amely az emberi lét és a történelem változatlan jellemzője. Bölcs Hérakleitosz szavaival élve: „*az egyetlen állandó a változás maga.*”

Különböző történelmi korokban újabbnál újabb kihívásokkal, elvárásokkal, változásokkal került szembe az egyház; a 21. században viszont olyan új tényezőkkel találja szembe magát, amelyek azon túl, hogy provokálják a változást, sokkolják is az egyházat, és drámaian hatnak annak berendezkedésére. Ilyen például a technológiai fejlődés, amely kiterjesztette az egyházközségek határát a templomon túlra is; de ilyen provokáló tényező a gazdasági válság; a templomba járás hanyatlása; olyan új gyülekezetek/egyházak megjelenése, amelyek meglévő kereskedelmi felületeket használnak, és kisebb egyházi létesítményeket építenek több helyszínen; és nem utolsósorban a gyülekezeti összevonások szükségessége.

A változásprovokáló tényezőket és a történelmi egyházak részéről a rájuk adott felkészületlen vála-

zokat vizsgálva lehangolóan állapítja meg Klaus Douglass német lelkes, hogy az egyház szenved attól, hogy nem képes elérni az embereket és attól, hogy nincs már a társadalom középpontjában.

Gátak és igények a változás útján

A kétezres évek elején a Német Evangélikus Egyház (EKD) a nemzetközi hírvé McKinsey tanácsadó cég beavatkozását igényelte az egyház szervezeti reformjához. A kezdeményezés rendkívülinek és egyedülállónak mondható. A McKinsey, bár a világ vezető vállalkozásainak, kormányainak és intézményeinek megbízható tanácsadójaként azonosítja önmagát, egyházi szervezettel addig nem (és azután sem) dolgozott. Bár a fejlesztési kezdeményezés olyan eszközöket adott a gyülekezeti munkatársak kezébe, amelyek segítségével eredményesen és sikeresen dolgozhattak saját maguk által megfogalmazott célokért, tervekért és elképzelésekért, különböző gátló tényezők miatt az egész úgy végül „megrekedt a jó szándékú kezdeteknél”. Gátló tényezők között megemlíti az egyházon belüli romlott személyi viszonyokat, a különböző szintű egyházi vezetők érdektelenségét, az időgazdálkodási problémákat, célok és ter-

vek hiányát. Összességében megállapították, hogy a belső problémák erősebbek voltak, mint a változást szorgalmazó erők.

A Modern Üzleti Tudományok Főiskolája és a Magyar Unitárius Egyház között 2011-ben kezdetét vette egy olyan együttműködés, amely Ambrus Tibor c. docens szakmai vezetésével és az általa szabadalmaztatott MultivezetőTM hatékonyságnövelő program felhasználásával célul tűzte ki az Egyház menedzsment oldalú szakmai fejlődésének elősegítését azért, hogy az hatékonyabb működéssel válaszoljon a kor kihívásaira. A német egyházhoz hasonlóan, az eredmények ellenére (szerkezeti változások, vezetői készségek- és képességek fejlesztése) a gátló tényezők az unitáriusok esetében is erősebbnek bizonyultak. Geréb Farkas Krisztina kérdéseire Bálint Benczédi Ferenc püspök így vall: „Az egyház tradicionális intézmény, és semmilyen változás – legyen az bármilyen is – sem megy zökkenés nélkül. De a legnehezebb az volt, hogy a papság és a gyülekezetek részéről felvetődött kérdésre – Ez most miért szükséges? – választ kellett adni. (...) Szerettem volna, ha tovább lépünk a munkatársakkal a következő szintre, de ellenállásba ütköztünk.” (Új irányokat jelöltek ki. Rendszerezi szerteágazó tevékenységeit a Magyar Unitárius Egyház. In: Tibor, Ambrus: *Vállalkozói műhelytitkok Erdélyben*. 2013, 315–322.) A változástól való félelmen túl a fejlesztés folytatásának gátjait nevezi meg a 1.) vezetési és irányítási problémákat (számonkérés hiánya, felső vezetés időgazdálkodási problémái, csapatépítési gondok) és a 2.) szervezeti kultúrában tapasztalt hiányokat (személyi kultusz, belső problémák, érdekcsoportok).

2011-ben egy nemzetközi kultúravizsgálat módszerével (GLOBE) a Székelyudvarhelyi Unitárius Egyházkör lelkészei között készítettem egy felmérést, amely szintén közelebb vitt a változás, fejlődés

akadályainak megismeréséhez. Ráirányította ugyanis a figyelmet a lelkészek súlyos időgazdálkodási problémáira és a jövőkép, küldetés, célok hiányára.

Nagyban és kicsiben: eltérő igények

Az egyházi vezetéstől függetlenül, egyházközségi szinten is elkezdünk egy fejlesztési folyamatot. A változást a kemény munka árán is felvállaló egyházközségek számára nyilvánvalóvá vált, hogy a közös hitvallás és katekizmus mellett szükséges behatárolni és megnevezni azokat az értékeket, amelyek összeköthetők egymással a gyülekezet tagjait és a teológia elvont világából a gyakorlati vallásosság légkörébe; a hihető és/vagy felfogható kereszténység életéből az élhető kereszténység világába vezetik át. „Mi a feladata a presbitériumnak és a presbiternek? Mit kell tenni, hogy a dolgok jól menjenek? Most valóban nagy a lelkesedés, a tenni akarás (...), és jó lenne kialakítani egy rendszert, hogy a hívek ne fáradjanak el, ne sértődjenek meg, ne bántásuk egymást és a papot...” – fogal-

mazta meg egyik (szándékosan nem megnevezett) gyülekezet vezetője.

Az együttműködésből nyert tapasztalatok azt igazolják, hogy a gyülekezetekben igen erős az igény a jövő látására, elérhető célok megfogalmazására, közös értékek megnevezésére, megfelelő időgazdálkodásra, nyitott kommunikációra, leosztott feladatokra, jó és együttműködő vezetőségre. E tapasztalatok pikantériája, hogy mindaz, ami a német evangélikusok, a magyar unitárius egyházi hivatalok és a székelyudvarhelyi egyházkör esetében a fejlődés, a változás, a nyitottság akadályozója volt, az egyházközségek életében szükséges IGÉNYként nyert értelmet.

A mellékelt táblázatban a szervezeti élet öt kulcsfontosságú területén egymás mellé helyezve az egyházközségi igényeket és fejlődés gátjait megdöbbenő a tapasztalat. Gyakorlatilag az Egyház – mint hatalmi és hivatali szervezet – pontosan abban nem akar fejlődni és változni, ami viszont összetevő és növekvést hozó sejtjeinek, az egyházközségeknek igénye, álma és vágya.

Fejlődést elősegítő és gátló tényezők	Változást, fejlődést GÁTLÓ tényezők			IGÉNYEK
	EKD	MUE	Egyházkör	Egyházközségek
Vezetés		Időkezelés Csapat Számonkérés	Időkezelés	Időkezelés Csapat Delegálás Szervezés Kommunikáció
Stratégia	Jövőkép Küldetés Célok		Bizonytalanság vö. jövőkép, küldetés, célok hiánya	Jövőkép Küldetés Célok Elemzések
Értékek	Érték-hierarchia			Értékek (Felelősség Szolgálat Elkötelezettség)
Kultúra	Konfliktus Motiváció	Személyi kultusz Belső problémák Érdekcsoportok		

Értékek, jövőkép, küldetés

A mellékelt igények, vágyak és álmok közül most csupán az értékek, jövőkép, küldetés fontosságát emelem ki. Teszem annak tudatában, hogy „az elmúlt évtizedben a világ-gazdaság legsikeresebb és leggyorsabban fejlődő vállalatainak (...) a küldetés, az értékek és a jövőkép megfogalmazása vált a vállalati stratégiájuk új és igen hatékony eszközévé.” Ugyanez történt a civil szervezetek világában, és az egyházközségek számára is szükséges, hogy az igazolásként használt múlt – vagy történelmiség –, illetve a teológiai nüanszok mellett egyházközségi szinteken is újra meghatározzák és elmondják önmaguknak azt, hogy miért léteznek, milyen társadalmi és politikai szerepet kívánnak betölteni, és a hitelvi alapokon túl mely értékek mellett kötelezik el magukat. A példaértékű bibliai küldetésnyilatkozatban Jézus így en-

gedi útra tanítványait: „Íme, én elküldelek titeket, mint juhokat a farkasok közé: legyetek tehát okosak, mint a kígyók, és szelídek, mint a galambok.” (Mt 10,16)

Címerében, a jelképek nyelvén ezt a küldetést vállalja az unitárius egyház. Az értékek és a küldetés formálják a jövőképet, amely egy kívánt állapotot rögzít. A jövő álmódására biztatva tanítja Joel Osteen népszerű amerikai lelkész, ötvenezer főt számláló gyülekezet vezetője, hogy „Lépünk tovább a jövő felé, amelyet Isten tartogat számunka...”

Idei kihelyezett ülésén a székyderzsi keblitanács értékelemzést végzett. Erre alapozva megfogalmazta az egyházközségi jövőképet és a küldetést, mely a jövőben minden egyházközségi tevékenység alapja. Az unitárius hitvallás nagy egységéhez e gyülekezet így teszi hozzá a magáét: Építsünk egészséges gyülekezetet! Hittel, családdal, munkával!

Okos, egyszerű és világos célokkal minden unitárius egyházközség így haladhat a nagy, egyete-

A székyderzsi unitárius egyházközség

• jövőképe:

Hitünkben élünk, egészséggel, a családdal és a munka szeretetével.

• és küldetése:

Belső együttműködésünket (csapat, összefogás, egyetértés) fejlesztjük, növeljük a nyitottságunkat, egymást megbecsüljük (szeretet, tisztelet, törődés), a keblitanácsosi munka iránti alázattal problémáinkat kibeszéljük.

mes cél irányában, amelyet gyermekeknek szánt hitvallásunk tanít: „Célunk is egy a munkában / Boldog föld, Isten országa”.

Az Unitárius Kalendárium 2014 rejtveny pályázatának eredményei

A 2014-es Unitárius Kalendáriumban Forrai Tibor rejtveny szerkesztőnk munkája nyomán rejtveny pályázatot hirdettünk április 31-i beküldési határidővel. A 12 rejtvenyben 12 jeles unitárius személyiség – püspök, lelkész, író, költő, építész, történész, nyelvész, filozófus, természettudós, néprajzkutató, zeneszerző – életéhez és munkájához kapcsolódó adatokat rejtettünk el. A rejtveny pályázatra 38 helyes megfejtéssel lehetett jelentkezni.

A rejtveny pályázatra 33 helyes megfejtés érkezett be. A helyes megfejtést tartalmazó szelvények közül hármat kisorsoltunk.

A rejtveny pályázat nyertesei:

I. díj: Szikszai Eszter, Radnót, Maros megye. Nyereménye: Philips márkájú konyharobot

II. Zsombori Ilona, Abásfalva, Hargita megye. Nyereménye: Heinner márkájú húsdaráló

III. Németi László, Torda, Kolozs megye. Nyereménye: Healthy Line márkájú szobamérleg

Az Unitárius Közlöny előfizetőinek nyereményei

Az Unitárius Közlöny 2014-re pályázatot hirdetett egész évre előfizető, és az előfizetési szelvényt a Szerkesztőségbe eljuttató olvasók számára. A szelvényeket beküldők között három egyházi kiadványcsomagot sorsoltunk ki a János Zsigmond Unitárius Kollégium előkészítő B osztályos tanulói segítségével.

A sorsolás nyertesei:

Csép Miklós, Torda, Kolozs megye

Szabó Mária, Torda, Kolozs megye

Vass Irma, Bözöd, Maros megye

A három személy egyenként 200 lej értékű egyházi kiadványcsomagot nyert.

A kiadványcsomag tartalma:

1. Balázs Ferenc: *Mesék, amiket neked írtam* – hangoskönyv; 2. Daltutajok – hanglemez és a dalszövegek kottáját tartalmazó könyv; 3. Gál Kelemen: *Káli Nagy Elek élet- és jellemrajza*; 4. Dr. Rezi Elek: *Teológia és népszolgálat*; 5. Zsakó Erzsébet: *Hinni és tenni*; 6. Kénosi Tőzsér János – Uzoni Fosztó István: *Az Erdélyi Unitárius Egyház története*. II. kötet; 7. Gál Kelemen – Benczédi Gergely – Gaal György: *Fejezetek a Kolozsvári Unitárius Kollégium történetéből*.

Összehangoló

2014. február 7–8. között lelkészek és szakemberek részvételével került sor arra a műhelymunkára, mely a Magyar Unitárius Egyház házasságfelkészítő programjának elindítását tűzte ki célul. A program alapján tíz unitárius egyházközség hirdetett meg házassági felkészítő csoportokat. A múlt hónapban beinduló és a jelenben is zajló foglalkozásokon olyan házasulandó párok vesznek részt, akik a közeljövőben unitárius házassági megáldással lépnek szövetségre. Az újszerű kezdeményezésről Lakatos Csilla lelkész-pszichológust, a program szakmai koordinátorát kérdezte Márkó László médiareferens.

• Az egyház jelen van az emberi élet legfontosabb fordulóinál: születés, házasság, halál stb. Miért a házasságra való felkészülést választottátok?

Az egyház valóban a bölcsőtől a koporsóig kíséri az egyének életét. Jó esetben nem csak az ún. fordulópontoknál, hanem a kiegyensúlyozott életszakaszokban is jelen van, és sokrétű tevékenységeivel támaszt nyújt a mindennapokhoz. A kiemelkedő életesemények kapcsán olyan személyek is igénybe veszik az egyházi szolgálatot, akik egyébként nem élnek aktív egyházi életet. Így aztán a szertartások rendkívüli lehetőséget kínálnak arra, hogy felélesszük, vagy életre hívjunk olyan kapcsolatokat, amelyek az egyén életében a későbbiekben fontos erőforrássá válnak.

Budapesti munkamegbeszélés

A házasságkötés több szempontból is rendkívüli alkalom. Jelen lenni két ember közös életének kezdetén szerintem azzal a vállalással jár együtt, hogy a későbbiekben egyénként, illetve közösségként segítünk nekik megmaradni ebben a szövetségben. Igaz ez a násznapra – a rokonokra, barátokra –, de a házassági áldást kérő lelkészre, mi több, az egyházközségre, s közvetetten az Egyház egészére is. Másrészt a házasságkötés olyan örömteli esemény, amelyet sok készülődés előz meg. Ilyenkor az érintettek odafigyeléssel tervezik meg a részleteket, nagy erőket mozgósítanak, hajlandók időt, figyelmet, energiát áldozni az előkészületekre. Éppen erre a hajlandóságra alapozva gondoljuk úgy, hogy a születendő család kellően nyitott a lelki, szellemi előkészületre is.

• Mit jelent a házasságra való felkészítés?

Az idén útjára indított házassági felkészítő rendjén korábban nem vagy csak részben tapasztalt összehangolódásra való lehetőség. Ezt jelzi a program neve is. Olyan sajátélményű, készségfejlesztő program-sorozatról van szó, amely egyházközségi keretben történik más, szintén házasság előtt álló párok társaságában a lelkész, illetve más segítő foglalkozású személyek vezetésével. A foglalkozások során a házasság sarokköveinek számító témák, kérdések kerülnek előtérbe.

A hangsúly mindvégig a párokon van, elsősorban a maguk számára keresnek válaszokat, készítenek terveket, szereznek új élményeket. Ezen túlmenően a csoport maga is összehangolódik. Rendkívül fontos, hogy az egyazon életszakaszban lévő gyülekezeti tagok megismerjék egymást, hiszen a későbbiekben ezek a kapcsolatok is fontosak lehetnek.

Házasságra való felkészítő beszélgetések természetesen eddig is voltak az egyházban, azokat a gyülekezeti lelkészek legjobb tudásuk szerint végezték. Ez a program abban újszerű, hogy azt tudományosan megalapozott, egységes elgondolás alapján dolgozták ki hozzáértő, családokkal foglalkozó szakemberek.

• Mi az a többlet, amit az Unitárius Egyház tud ajánlani a 21. századi házasulandó fiataloknak?

Eddig nem tapasztalt társadalmi jelenségnek vagyunk tanúi. Ma a házasságok közel fele válással végződik, s ez a folyamat növekvő tendenciát mutatva minden korosztályt érint. Mindez nem most, hanem valamikor 20–25 évvel ezelőtt kezdődött el. Ez azt is jelenti, hogy egyre több olyan húszas, harmincas éveiben járó fiatal van, aki eleve csonka családban nőtt fel, s ha ez nem lenne elegendő, ehhez társul az a mindennapi tapasztalat, hogy a kortársak körében is egyre gyakoribb a házasság felbomlása (a jelenlegi statisztikák szerint ma a válások lényeges hányada a házasság első két évében következik be).

Ezek a tapasztalatok a szélsőségek irányában mozdították el a közgondolkodást: egyfelől a házasság intézményének meggyengülésével, illetve az elköteleződés fontosságának megkérdőjelezésével találkozunk azok részéről, akik bizonytalanok e téren. Másfelől ott vannak a házasságot védő vélemények, amelyekkel olykor éppen az a gond, hogy túlidealizáltak, a valóságtól elrugaszkodva mutatják be a házasságot. Az

Unitárius Egyház az egészséges középútra való viszszatalálást kínálja. Rendkívül fontos az az üzenet, hogy a házasságot egyik legfőbb értékünknek, a mindenkor család nélkülözhetetlen alapjának gondoljuk, ezért foglalkoznunk kell a vele járó feladatokkal, kérdésekkel, és beszélnünk kell arról is, hogy ez a kapcsolati forma felelősséget, odafigyelést, tudatosságot, aldozatkészséget kíván meg. A házastársi kapcsolatot a család magjának tartjuk. Olyan tengely ez, amelytől az összes többi családi kapcsolat függ, így ennek a szövetségnek az erősítésével gyakorlatilag a család egészének lelki egészségét szolgáljuk.

Ma, a képzések, tréningek korában egyre több lehetőség van arra, hogy egy fiatal pár adott díj befizetésével jelentkezzen kapcsolaterősítő, felkészítő csoportba. Az ilyen jellegű világi kezdeményezésekhez képest, amint erre korábban már utaltam, az egyházi keretben történő felkészítés a kapcsolati háló építésének lehetőségét nyújtja, hiszen a program közösségbe ágyazottan zajlik, ugyanakkor az Istennel való kapcsolatot, a hitet a párkapcsolat egyik lényeges erőforrásának tekinti.

• A vallásos hitnek van-e szerepe a házasságban?

Igen, van. Meggyőző bizonyítékok vannak arra, hogy a vallásos, erős hittel rendelkező párok körében nagyobb a házasság stabilitása és a házassággal való elégedettség, mint a nem vallásosoknál, és ezzel összefüggésben a házasság jobban működik. Alapvető vallási értékeink, a szeretet, az elköteleződés, az egymás iránti türelem, a kölcsönös támogatás és segítség, szolidaritás, megbocsátás és hűség mind-mind a házassági szövetség megtartását szolgálják. A hosszú évek óta együtt élő párok a tartósságot, elégedettséget, boldogságot meghatározó tényezők között hangsúlyozzák a vallásosság, különösen az osztott, közösen megélt vallásos hit szerepét.

A vallásos hit a pár életében különös jelentőséggel bír veszteség átélése vagy nehéz helyzetek idején. A nehézségben, szenvedésben való értelemtalálás, Istennel való személyes kapcsolat, az imádkozás, a vallásos közösség támogatása komolyan befolyásolja a megküzdés folyamatát és sikerét.

• A házasság két felnőtt ember felelősségteljes és kompromisszumokkal teli szövetsége. Mit kell „megtanulni” házasság előtt ahhoz, hogy tartós legyen a kapcsolat?

A felkészítőt szándékosan nem nevezzük jegyesoktatásnak, hiszen itt elsősorban nem a hagyományos értelemben vett tanulásról, sokkal inkább feltárásról, készségfejlesztésről van szó. A beszélgetések rendjén többek között a származási családból hozott minták tudatosítására, a házassággal kapcsolatos elvárások tisztázására, a közös célok körvonalazására, a házasságon belül elképzelt szerepek megfogalmazá-

Sepsiszentgyörgyi ráhangolódás

sára, a jövőkép összehangolására nyílik lehetőség. De legalább ennyire fontos kérdés, hogy a jelenben a házasulandó pár milyen erősségekkel és esetleges növekedési területekkel bír, hiszen ezek ismeretében nagyobb eséllyel lehet figyelmet fordítani a párkapcsolati fejlődésre. Olyan témák kerülnek elő, amelyeket a tapasztalat szerint csak nagyon ritkán vagy egyáltalán nem beszélnek át azok, akik egy életre szóló elköteleződésre készülnek.

• Lehet-e tudományosan felkészülni egy olyan kapcsolatra, amelyet egész életre készülünk megkötni, figyelembe véve, hogy a jövőt nem ismerhetjük meg? Mit segít(het) ebben a szakirodalom, a szakember?

A családokkal foglalkozó szakemberek körében a '80-as évek óta hangsúlyossá vált az a kérdés, hogy hogyan, mitől működik jól a család, ezen belül a házasság. Már a kérdésfelvetés is jelzi, hogy a problémaközpontúság helyett a megoldásokra, a megelőzésre tevődött át a hangsúly. A nemzetközi kutatásokból származó adatok alapján olyan programok láttak napvilágot, melyek bizonyítottan pozitív hatással vannak a házasság tartósságára és minőségére. A tudományos eredmények elsősorban azok számára adnak eligazítást, akik a felkészítő programokat vezetik, de közvetetten azokat segíti, akik időt szánnak kapcsolatuk erősítésére.

A jövőt valóban nem ismerjük, ám magunk és társunk megismerése sokat segíthet a jövőben elének tároló feladatok megoldásában. Mára világossá vált, hogy akárcsak az egyén életének, a párkapcsolatnak is van egy fejlődési íve, vannak szakaszai, s ehhez kapcsolódóan feladatai, erőforrásai, kritikus pontjai. Mindezzel tisztában lenni, erre készülni védelemként szolgál. Hogy csak egy példát említsek: egy frissen házasodott párnak más érzelmi feladatai vannak, mint egy kisgyermekes vagy serdülőkorú gyermeket nevelő családnak. Ha az egyes életszakaszokkal járó új feladatokat ismerjük, azok kevésbé lesznek megterhelőek,

s kisebb eséllyel fogjuk úgy gondolni, hogy az adott problémákkal csak a mi kapcsolatunkban kell szembenézni. Ugyanakkor azt is látni kell, hogy az általános jellemzőn túlmenően minden párkapcsolat más, s ezek az egyéni sajátosságok teszik színes, gyönyörű rejtéllyé a házasságot.

• Személyes életemből tapasztalva mit javasoltok a házasulandóknak, mire figyeljenek a legjobban?

Egy számomra nagyon kedves hasonlaltal próbálom meg összefoglalni azt, amit tizenegyedik éve tartó házasságunkban én magam is megtapasztaltam. A házasság olyan, mint a biciklizés: dinamikus rendszer, amely folyamatos munkával tartható fenn. A kerekek két külön tengelyen forognak együtt, és ha megállunk, le kell támaszkodni egy harmadik pontra. A bi-

cikli csak használat közben tölti be funkcióját, ha le szállunk róla, csak egy fémváz és két kerék lesz belőle. A párkapcsolat folyamatos haladást, karbantartást igényel, a fordulókra pedig érdemes előre felkészülni.

• Amit nem kérdeztem, de fontosnak tartotok elmondani...

A tavaszi felkészítő csoportokban részt vett párok pozitív visszajelzései alapján örömmel mondhatom, hogy valós igény mutatkozik ennek a munkának a folytatására. Korábbi elképzelésünkkel összhangban a párok kérték, hogy a jövőben legyenek olyan alkalmak is, amelyek a házastársi kapcsolat erősítésében, fejlődésében segítik őket. Én személy szerint abban bízom, hogy a mostani kezdeményezés csak a kezdete egy átfogó programsorozatnak, amelynek középpontjában a házasság erősítése, gazdagítása áll majd.

Értékelmérés az aranyosszéki unitárius településeken

2014 májusában Aranyosszék négy településén adatgyűjtési program indult be, melynek célja a felső-aranyosszéki magyar települések szellemi és anyagi értékeinek felmérése, rendszerezése és népszerűsítése. A kutatás a Nemzeti Agrárszaktanácsadási, Képzési és Vidékfejlesztési Intézet nemzeti értékek és hungarikumok gyűjtésének, népszerűsítésének, megismertetésének, megőrzésének és gondozásának programja keretében jött létre, a nevezett intézmény támogatásával.

A több hónapot átfogó kutatás során a felső-aranyosszéki települések (Kövend, Bágyon, Várfalva, Aranyosrákos, Csegez, Kercsed; Alsófelsőszentmihály, Mészkö és Sinfalva) értékeinek felmérése valósul meg, különös tekintettel az épített (műemlék-épületek, közösségi épületek, népi építészeti alkotások, köztéri alkotások) és szellemi örökségre (szokások, foglalkozások, gasztronómia, lakáskultúra). A begyűjtött ismeretek feldolgozása és rendszerezése révén egy olyan értéktár összeállítása a cél, mely alapul szolgálhat a további kutatásokhoz és a vidéket ismertető kiadványok létrehozásához. Ezenfelül a program nyilvánított célja az is, hogy a nevezett településeken élők számára tudatosítsa a helyi értékeket, és ösztönözést nyújtson azok megőrzésére és tudatos felvállalására.

Az adatgyűjtés két formában történik: a fókuszcsoportos beszélgetések és személyes, félig strukturált interjúk révén. Előbbiek nemcsak az információszerzésre, tájékozódásra nyújtanak jó alkalmat, hanem a helyi közösségek tagjainak érdembeli bevonásával elősegítik a témának a szélesebb közvélemény figyelmébe való helyezését.

A kutatás kivételezése a „Kézenfogva Testvéreinkkel” Sárretudvari Alapítvány, valamint az ÉDEN 75 Egyesület és a Balázs Ferenc Népfőiskola együttműködésével jött létre. A koordinációban részt vesznek az aranyosszéki unitárius egyházközségek is.

Május 10-én és 11-én Alsófelsőszentmihályon és Mészkon, május 19-én Kövenden és Bágyonban folyt a terepkutatási munkálatok a Babeş-Bolyai Tudományegyetem Magyar Néprajz és Antropológia Tanszék hallgatóinak és aranyosszéki középiskolás diákok és fiatalok bevonásával. A kutatás szakmai vezetői: Keszeg Vilmos néprajzkutató, egyetemi tanár, Furu Árpád műemlékvédelmi szakmérnök, Fodor Attila néprajzkutató, muzeológus, valamint Fodor Brigitta néprajzkutató, magyartanár.

Az adatgyűjtési munkálatok június hónapban Várfalván, Aranyosrákoson, Sinfalván, Csegezen és Kercsedben folytatódnak.

DIMÉNY JÓZSEF

Fókuszcsoportos megbeszélésen a mészköi Balázs Ferenc Szeretetotthonban

FOHÁSZ

„Taníts meg engem a te akaratodat teljesítenem, mert te vagy Istenem! A te jó lelked vezéreljen engem az egyenes földön.” (Zsolt 143,10)

**NAGY
ENDRE**

Gondviselő Istenünk, szerető Atyánk!

Keresünk újra Téged, mert érezzük, hogy szükségünk van a Veled való találkozásra. Úgy van szükségünk rá, mint virágnak, levélnek a fényre, éhes szájnak a tápláló falatra, szomjazónak a forrás tiszta vizére, melyek nélkül nem létezhet, nem maradhat fenn élete. Lelkünk számára Te vagy a fény, a világosság, mely eloszlatja a sokszor ránk nehezedő kételyeink, csüggedéseink, félelmeink sötétségét. Te vagy a lélek kenyere és szomjat oltó itala, amikor éhezünk és szomjúhozunk az igazságot, a békességet, a megértést, a szeretetet, amikor szükségünk van a megnyugtató, bátorító, vigasztaló szóra.

Neked köszönjük meg Istenünk, hogy sokszor megkapjuk mindezt a hozzánk közel álló szereteteinktől, baráttól, megértő embertárstól, mert általuk is a Te kifogyhatatlan atyai jóságod, szereteted jön közel hozzánk. De sokszor érezzük, hogy nincs más oltalmunk, támaszunk gyakran ránk szakadó magányunkban, egyedül Te. Ilyenkor van szükségünk arra a megtartó hitre, mely által képesek vagyunk Rád hagyatkozni, Rád bízni egész életünket, a „te kezeidbe” tenni le lelkünket, ahogy azt legjobb gyermeked, Jézus is tette, amikor kiszolgáltatottságában hirtelen mindenki, aki addig vele volt – tanítvány, követő, ismerős – elérhetetlen távolságra került tőle.

Engedd megtapasztalnunk Istenünk, hogy Te soha nem vagy elérhetetlen számunkra, mert velünk vagy, és gondviselésed kíséri életünket akkor is, amikor a mi gondolataink, gyarló egyéni, önző céljaink eltávolítanak Tőled. Sokszor még imádságunk sem igazi közeledés Hozzád, amikor abban is az önző, elfogult, elbizakodott, vagy éppen bosszúálló ember nyilvánul meg. Ezzel a felismeréssel tekintve önmagunkra és életünkre döbbenünk rá: milyen jó, hogy néha nem hallgatod meg „imádságos” kérésünket, nem azt adod, amit kérünk, hanem amire valóban szükségünk van.

Add hát Istenünk, hogy mindig éljen bennünk az a biztatás, melyet Jézus az imádkozásról tanítva mondott hallgatóinak: „...mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mire van szükségetek, mielőtt kérnétek tőle.”

Az első pünkösdi alkalmával a tanítványok nem lettek volna képesek arra a bátor kiállásra, bizonyágtételre, ha a Te lelked nem áradt volna ki életükre, felnyitva szemüket a rájuk váró feladatra. Ezt kérjük mi is Tőled Istenünk a zsoltáros imádságával, hogy „a te jó lelked vezéreljen” minket, töltsse be egész valónkat, hogy minden szavunk, cselekedetünk, egész életünk lehessen róla való bizonyágtétel.

Ámen.

Magyarországi zarándoklatok világi vezetőknek (módosításokkal)

Kedves gondnokok, keblitanácsosok, nőegyleti vezetők!

Idén két magyarországi zarándoklatot szervez a Hitéleti, Missziói és Nevelési Ügyosztály:

– **július 1–4. között Kelet-Magyarországra (Módosított útvonal:** Székelyudvarhely, Kolozsvár, Nagykároly, Kocsord, Nyíregyháza, Sárospatak, Füzesgyarmat. A lerövidített táv miatt olcsóbban ajánljuk a zarándoklatot, illetve felajánlunk **6 helyet magyarországi unitáriusoknak is**, akik ismerkedni akarnak velünk.

– **július 8–11. között Délnyugat-Magyarországra** (Hódmezővásárhely, Szeged, Pécs).

Az utazás társasgépkocsival történik székelyudvarhelyi indulással. A zarándoklatokat legtöbb

40 személyre tervezzük, így a bejelentkezések időpontja szerint áll össze a csoport.

Az elszállásolás panziókban történik. Az ebédet vendéglőben fogyasztjuk el, a reggelit szálláshelyünkön, a vacsorát gyülekezeti alkalmak keretében.

A négy nap teljes ellátása, valamint a szállítási költségek személyenként 425 lej (Kelet-Magyarország), illetve 550 lej (Délnyugat-Magyarország). Kérjük az egyházközségek vezetését, hogy a világi vezetők zarándokútjának kiadásaihoz legkevesebb 50 %-ban járuljanak hozzá.

Jelentkezési határidő: 2014. június 15.

Jelentkezni Székely Kinga Réka lelkész, hitéleti és missziói előadótanácsosnál a 0751-129286-os telefonszámon vagy a szkingareka@gmail.com vilámpostacímen lehet.

BÓBITA

A paradicsomok fölött...

SZALAY
ZSUZSANNA

Szeretlek. Szerelmes vagyok Beléd. Régen szerelmes voltam Beléd. Most már nem vagyok, másba vagyok szerelmes. Imádlak! Te vagy a legeslegjobb...!

Kedves Olvasóm, milyen gyakran hagyják el szíved ezek a szavak? Naponta? Hetente? Vagy hónapokban mérhető az előfordulásuk? Esetleg ennél ritkábban?

Vajon ez mindig így volt? Vagy volt olyan időszak az életünknek, amikor ezeket a szavakat úgy ejtettük ki, hogy még nem csípte le az utolsó szótagot a visszautasítás félelme, a kiszolgáltatottság meztelensége, védtelensége nem rántotta vissza magára az elfojtás csendjét, mint védőpáncélját.

Bevallom, félek ezektől a szavaktól. Félek, ha mondom, s még jobban, ha hallom. De van mellettem két vakmerő szabadszív-szabadszáj, akiknek nyelvét még nem kötötte gúzsba a visszafogottság, az „illem”.

Egyszer a hároméves lányomat elvittem egy rendezvényre, ame-

lyet kollégáimmal együtt szerveztünk, s amíg én a feladataimat intéztem, megkértem Lehel, a munkatársamat, hogy szabad percében vigyázzon egy kicsit Annámra.

Hirtelen rájuk pillantva, ahogy ültek a terem másik végében, a kontraszt megmosolyogtató volt: Anna két copfba kötött szőkeségével, rózsaszín fodorkáinak tündeségében, lábát ütemesen lógatva értekeznek – valószínű az élet nagy dolgaíró – egy nálánál háromszor nagyobb fekete bőrszerkós, szegecses karkötőt viselő veterán rockerrel egy időn kívüli pillanatban.

Pár perc lehetett, pár mondat, és egy nagy találkozás. Semmi „utyuli-mutyuli, ne ijedj meg, mindjárt jön anyuka” infantilizáló slégduma, hanem két kíváncsi, gyermeklelkű, hiteles ember közti tiszteletteljes érdeklődés.

Anna aztán sokat emlegette Lehel, tetszett neki egyenessége, le-rohanás-mentes kedvessége. Lehel is megkedvelte Anna sallangmentes báját, tisztaságát.

Aztán egy évre rá egy bevásárlóközpont zöldségei részlegén találkoztak újra, miközben Anna paradicsomokat válogatva megpillantja Lehel, aki épp akkor lép be szekere tálca az üzletbe, és határozott léptekkel célba veszi a citromok piramisát. Anna a meglepettség örömetől felvillanyozva kiáltja el magát:

– Szia, Lehel! – pár lélegzetvételi hatásszünet. – Tudod, mikor kicsi voltam, úúúgy szerettelek! – kunc-kunc – ...és, tudod, még most is.

Csak így lazán, a paradicsomok fölött...

Az üzletben a hétköznapi gondok pókhálóráncait viselő vásárlók a harsány gyerekhangra áramütésszerűen kapták fel fejüket, és egy pár pillanatra derű permetezte be a pityóka- és narancshegyeket. A szemekben pedig feltámadt valami ösztönös, tiszta melegség, ami mindannyiunk lelke mélyén, hiszem, hogy ott lapul és fel-felvilan néha öntudatlanul.

„Gólyabál” Nagyajtán

Egy csütörtök délutánon a nagyjait unitárius egyházközség Áldás-házában felgyújtak a lámpák, rendeződtek a székek, készült a meleg tea. Szabó Mónika brassói doktor-írónőre vártunk, hogy bemutassa a Pallas Akadémia kiadónál tavaly megjelent *Gólyabál* című ifjúsági regényét. Lassanként megteltek a széksorok, s nem maradt más, minthogy Fekete Levente tiszteletes megnyissa a találkozót.

Az író-olvasó találkozó, a könyvbemutató párbeszéd formájában zajlott. A könyvbemutató résztvevők közül voltak olyanok is, akik már túl voltak a könyv olva-

sásán, és egy-egy tetsző részlet felolvasásával színesítették a találkozót. Ez meghitt és otthonos hangulatot kölcsönzött a találkozóknak.

A történet cselekménye szerint egy gólyabál alkalmával öt lány esik teherbe, öt különböző családból, öt különböző karaktert képviselve. A regény végigvezeti az öt család különböző viszonyulását a hírre, a konfliktusok megoldását, és a szülő-gyerek közti kapcsolat alakulását.

Megtudhattuk a könyv születéséről, hogy megírásának időtartama kilenc hónap volt, épp annyi, mint egy magzat kifejlődésének ideje. A szerző azt is elárulta, hogy a történet legfiktívebb cselekményszála áll a valósághoz a leg-

közelebb. Szabó Mónika szerint a könyvnek csak akkor van igazi értéke, és csak akkor megy át az üzenete, ha a szülő és a gyerek is ugyanúgy elolvassa, elgondolkozik a cselekményeken, és önmagát képzelettel a szereplők helyzetébe.

Az író egy 18. századi teológus, Öttinger gondolataival zárta a találkozót, amit a regényébe is belefoglalt:

„Uram, adj nekem bátorságot, hogy változtatni tudjak az életemen, amikor változtatnom kell, békességet, hogy el tudjam fogadni az életemet olyannak, amilyen, amikor nem tudok változtatni. És adj bölcsességet, hogy tudjam a különbséget a kettő között.”

BARÓTHI BRIGITTA

HITFORRÁS

Hová akarsz tartozni, akarva?

SZÉKELY KINGA RÉKA

A *haza solymai*, így hívtak minket, amikor óvodások voltunk a diktatúra éveiben. Narancssárga ing, sötétkék szoknya, az akkor divatos műszálas anyagból. Visszacseng fülembe a nejlon anyagot dicsőítő énekeske: nejlon a harisnya, nejlon a kabát, nejlon golya hozta a nejlon kisbabát. Hasonló nejlon anyagú fehér ing és sötétkék szoknya paszszolt a jó pionírhoz, és az elmaradhatatlan nejlon piros nyakkendő, a trikolór színeivel szegélyezve. A kategóriákból nem lehetett kiesni, hiszen ifjú korunkban várt minket a kommunista ifjak szövetsége. Kék barett sapka, kék nadrág és felső, ezúttal valamilyen olcsó szövethől. Tizenhat évesen megvolt az első lövészgyakorlat is, és őszintén, mindannyian élveztük a célózást és a puffogatást. Lelőttük az ellenséget.

Hála legyen a jó Istennek, felnőtt koromra a román kommunista pártot hivatalosan felszámolták, persze a hálózat azóta is működik, csak más néven, és most már ifjú, új arcokkal.

Na de a lényeg ebben a visszatekintésben az, hogy legalább kétféleképpen lehet valamilyen társadalmi, emberi csoporthoz tartozni: akarva, avagy akarattunk ellenére.

Szülőként csak most tudom megérteni azt a fájdalmas meghasonlást, amit annak idején szüleink érezhettek látván, hogy milyen nevű és milyen célú csoportokba sorolnak minket, gyermekeket. Persze az is igaz, hogy abban az esetben a szülők fel tudták magukat menteni, mondván, muszáj volt engedelmességni. Ma, amikor gyermekeink önszántukból csapodnak olyan csoportokhoz, amelyeknek ideológiája távol áll tőlünk, nem tudunk felmenteni magunkat. Szóval, előnyök és hátrá-

nyok minden korban és minden helyzetben adódnak még akkor is, ha csak utólagosan fedezzük fel őket.

Ezzel az írással azt szeretném elérni, hogy a hívő unitárius emberek jól válasszák meg azokat a csoportokat, ahová tartozni szeretnének. A hívő unitárius embernek legyen egy olyan erkölcsi mértéke, ami nem engedi meg, hogy a másokat félrevezető, kizsákmányoló, másokat megalázó csoportokhoz tartozzon. Persze látom az ellentmondást, és zavar is, hogy korlátozni akarom az általunk, unitáriusok által annyit emlegetett szabad akaratot. Hisszük és valljuk, hogy az ember szabadon el tudja magát határozni a jóra, hisz eredendően jó az ember. A jó Isten csakis jó embereket teremthet. Azonban a jó ember is elbukhat, és a jó ember is megtéveszthető. A jó ember is képes a rosszra, amikor a rossz kísértésének nem tud ellenállni.

Pünkösdkor a tanítványokat hallgató emberek azt határozták el, hogy ahhoz a csoporthoz akarnak tartozni, akik a keresztre feszített tanító intéseit tartják a legfontosabbnak a földi életben. Az első kereszténynek nevezhető gyülekezet tagjai otthonra találtak egy olyan vallásban, melynek mindennapi gyakorlatai között szerepelt a Jézusra való emlékezés a kenyér és a bor elfogyasztásával, a bűnök megvallásával, és a közös imádkozással. Tették ezt abban a hitben, hogy Isten előtt minden ember egyenértékű, hogy Isten nem a külsőségek révén ítéli meg az embert, hanem a lelki tisztaság révén. Isten előtt nem számít, hogy gazdag vagy-e, vagy szegény, főpap vagy-e, vagy rabszolga, Isten aszerint ítél meg, hogy a neked adott talentumokkal mit kezdél egy életen át? Remélem, hogy érzik ennek

a jézusi tanításnak a radikalizmusát. Remélem, hogy érzik, hogy ehhez a hithez kell visszatérni, a hithez amelyet nem a társadalmi pozíciókból sugárzó külső tekintély tart kordában, hanem a lelki tisztaság. A hithez, amely nem a kirekesztést és mások gyűlöletét szítja, hanem amely a befogadást, az együttérzést táplálja, amely engedi, hogy a szeretet áthassa az emberek szívét és az egész világot.

Én ezt a hitet szeretem. Én ezt a hitet találtam meg. Persze ennek a hitnek a csírája ott volt a lelkemben mindvégig, de hosszú időbe telt, amíg megtaláltam a külső környezetemből visszhangzó választ, amikor a benti hitet a kinti hittel össze tudtam egyeztetni. Ez a hit csíra volt lelkemben akkor is, amikor sólyom voltam, pionír és KISZ-tag. Ez a hit csíra volt lelkemben akkor is, amikor nekiindultam, hogy megkeressem azt a kinti világot, mely megfelel benti világomnak, amikor részt vettem más vallású istentiszteleteken. Tetszett és tetszik a zen buddhisták csendessége, tetszik a shinto pap ősei iránti tisztelete, tetszik a zsidók Isten általi kiválasztottságába vetett hite, tetszik a katolikusok által tisztelt szentek közössége, tetszik ahogy a román ortodox vallás szent közbenjárónak tartja papjait, tetszik a mohamedán dervisek (egyfajta szerzetesek) tánca, tetszik a hindu vallás gyakorlata szerinti művészi arcfestés, tetszik a lutheránusok és a reformátusok Krisztus általi megváltásba vetett hite, de semmi sem tetszik annyira, mint a mi unitárius hitünk. Azért tetszik, mert minden megvan benne, ami szerintem más vallásokban is jó, de mindig ott van a lehetőség, a kitárt kapu, hogy az egyén új önkifejező vallásos gyakorlatokat megéljen. A mi vallásunk az élet iránti szeretetről

szól, a szabad akaratról, az igazságszágról, az együttérzésről, és a lelki tisztaságról. A mi érdekünk, hogy mindenki megtalálja a földi boldogságot, még az is aki nem unitárius, és nem keresztény.

Hová akarsz tartozni, akarva? Hová tartozol kinti nyomásra? A főnöködhöz, mert félsz tőle, a gazdagokhoz, mert reméled, hogy neked is cseppen valami, a befolyásokhoz, mert ígértek neked előre-

jutást? Te dönts el, hogy hová akarsz tartozni szíved szerint. Keresd meg lelked belső hangjának kinti visszhangját, s ha megtaláltad, akkor találtál igazi, megnyugvást adó otthonra.

Mennyire veszik komolyan a fiatalok az egyházat?

Az utóbbi évek során végzett ifjúságszociológiai kutatások eredményei alapján a 15–29 éves korosztály vallásossága csökkenő tendenciát mutat. A helyzet azonban nem ennyire egyértelmű, hiszen a felmérések nagy része szinte kizárólag a vallásosság intézményesült, egyházi keretekhez köthető formájának a változásait vizsgálja.

Nem mindegy tehát, hogy a feltett kérdést az intézményesült vallásosság, azaz az egyház, vagy a személyes vallásosság kontextusában igyekszünk megválaszolni. Mert igen, egyértelmű, hogy az intézménytől, az egyháztól a fiatalok eltávolodni látszanak. 2000–2012 közötti időszak során 50-ről 28 százalékra csökkent azon fiatalok aránya, akik évente (!) többször járnak templomba. Ezzel ellentétben egy olyan jelenség követhető nyomon, amit a szakirodalom vallási individualizációnak nevez, egyszerűbben fogalmazva: egyházhoz nem köthető vallásosság, egyéni hitnek. Ha a mai fiatalról azt kérdezed, vallásos-e, nagyon sokan azt válaszolják, igen, de a maguk módján.

Hogy miért történik mindez? Az okokat hosszú oldalakon keresztül lehetne boncolgatni. Véleményem szerint azonban az egyik legfontosabb tényező az, hogy a jelen ifjúsága mindenben az élményszerűt keresi, az egyház pedig a maga hagyományos, konzervatív kereteivel erre az igényre sajnos nagyon gyakran nem tud válasz lenni. A fiatalok azonban

keresik azokat az utakat, amelyek számukra járhatóak. A tavaly például a háromszék-felsőfokú egyházkör fiataljai olyan körben találkoztak, amelynek témájáról a *Szerepem az egyházban* kérdéskört választották. Az ötlet tőlük érkezett, a hétvége tevékenységeiben, beszélgetéseiben pedig arra keresték a választ, hogyan kapcsolódhatnak be az egyház és természetesen az egyházközségek életébe.

A válaszok, megoldási javaslatok legtöbb esetben nem voltak újszerűek. Megfogalmazták ugyanis, hogy továbbra is ott kell legyen a helyük templomi műsorok, közmunkák, egyházközségi tevékenységek alkalmával, és ily módon kell egyházhoz, egyházközséghez közeli életet élniük. Ezért arra kértük őket, rövid időre töröljenek minden előző tudást, és ne a meglévő keretbe próbáljanak beépülni, hanem lépésről lépésre felépíteni a saját egyházukat.

Két külön csoport végezte ugyanazt a feladatot, az eredmény

pedig, apró árnyalatoktól eltérően, majdnem ugyanaz volt mindkét esetben. Az egyházat, amit ők egyszerűen közösségnek neveztek, „vegytiszta” barátság, a szeretet szálai köti össze. Vezető nélküli csoportosulás, ahol azonban mindenkinek megvan a jól megszabott helye és feladata. Mindenekelőtt biztonságot jelent azok számára, akik ennek részesei. Ebben a közösségben fejlődni lehet, otthonos, mert mindenki mer olyan lenni, amilyen. Az istentiszteleti forma kötetlen, a liturgiába ők maguk is bekapcsolódhatnak, a beszélgetések pedig olyan kérdések körül mozognak, ami érdekli őket. Azok számára, akik foglalkoztak már fiatalokkal, ezek a gondolatok sem újszerűek. A fiatalok valahogy így képzelik el az általuk „élhető” és „megélhető” egyházat.

Sajnos szembe kell néznünk annak a valóságával, hogy erre az elképzelésre időnként az egyházközség nem válasz. Mert a fiatal esetleg nem mer önmaga lenni, mert a tevékenységek érdeklődési körén kívül esnek, mert az istentiszteleti formában nem találja a helyét, mert a generációs szakadék miatt nem találja a hangot a gyülekezet egy részével. A megoldások keresése azonban közös munka kell, hogy legyen, egyszerűbben fogalmazva: a fiatalokat is komolyan kell venni. Nem utánpótlást kell nevelni a holnapok számára és a jövő egyházát építeni, hanem a jelenben kell megszólítani, elfogadni, megérteni és felkarolni őket. Lemondani róluk a „bezzeg ezek a mai fiatalok” keserves sóhajával nem lehet! Sőt, nem szabad!

FÜLÖP JÚLIA

Ismét szélesre tárulnak a kapuk Kolozsváron

RÁCZ NORBERT

• Az erdélyi magyarság legjobb jelképe a sündiszó lehetne. Ha például egy totemisztikus társadalomban élnénk, ahol a közösségünk alapvető tulajdonságát valamelyik állattól kölcsönöznék, bizonyára a legtöbben sünimádók lennénk. Túlméretezett tüskés gomolyagok előtt borulnánk le nap mint nap.

Valószínűleg az elmúlt évszázadok kényszerítettek ebbe a hátlátlan és kényelmetlen közösségi testhelyzetbe. Túl sokszor kellett szembesülnünk ellenséggel, túl sokszor csalódtunk, túl sokszor próbáltak eltüntetni, megsemmisíteni, elásni, így hát megtanultuk azt, hogy a legjobb túlélési technika, ha tüskéket növesztünk, összegömbölyödünk, és kivárjuk, amíg egy jövő kor jobb körülményeket biztosít számunkra. Pont úgy, mint a süni.

Így működik az evolúció is: külső körülmények hatására egy faj átalakul, védekezési és túlélési mechanizmusokat fejleszt ki, hasonló az adott létszituációhoz. A különbség az, hogy a mi jobb jövőnk egyre csak elmaradt. Végül a tagjaink belemerevedtek ebbe a pozícióba, és mára már alig vagy nagyon nehezen tudnánk kiegyenesedni. Sünné váltunk, sünkövéletté. Tüskeerdő mögé rejtettük mindazt, amiről azt gondoltuk, hogy értékes, tőlünk elvehető, s hegyes szuronyaink erdejéből riadtan hunyorgunk a világ felé.

Miközben mi mozdulatlanul maradtunk a földön, a világ számtalanszor átalakult, ám mi csak árnyékokat láttunk, amik lehetséges veszélyt jelentettek, ezért jobbnak véltük mozdulatlanul maradni, hallgatni, védeni azokat az oly fontos belső szerveket. Ez így rendjén is volna – mondhatnánk –, hiszen be kell látni: valóban nem sok jót tartogattak nekünk az eonok: tatár, török, német elnyomók,

nyelvi és kulturális asszimiláció, gyakori intolerancia, hamisítások, lopások, szellemi hígítás és így tovább. Csupán két sünbajjal kell számolnunk. Az első az, hogy mozdulatlanságunkban táplálkozni nem tudunk, így erőnk egyre fogy, tüskéink hegye tompulnak. A második pedig az, hogy e kényelmet-

len szociális testtartásban szerveink deformálódnak. Amit értéként óvtunk, gyakran már csak torz másai annak az életfunkciónak, amit el kellene látni. Mozdulatlan, változhatatlan hagyományaink megcsontosodott normarendszerekké torzultak, és a körülöttünk formálódó világ már csak egy egyre szálnalmasabbá váló, egyre fogyó és gyengülő, ijedt és keserű kis lényt lát. Pedig lenne még olyasmi, amit meg kellene mutatni. Van még érték és erő, amit felszínre kellene hozni, tehetség, amit ki kellene bontakoztatni, csak ebből a görcsből kellene felengedni, táplálkozni, szétnézni a világban, elfésülni a tüskéket, és munkába állítani a zsibbadt szerveket.

A süni-szindrómától nem mentesültek a kolozsvári unitáriusok sem. Ami azt illeti, a mi erdélyi és kolozsvári unitárius közösségünk esetében ez a süngörccs talán a leginkább érthető. Nem kell sokat ásni történelmünkben, hogy szembesüljünk azokkal az evolúciós tényezőkkel, amelyek minket

ebbe a szerencsétlen pózba kényszerítettek: felekezeti elnyomás, itt Kolozsváron templom és iskola elkobozás, megbilincselő törvények, majd a huszadik században diktatúrák váltakozása, besúgások, lopás, rablás, arrogancia. Közösségünk annyira megszokta ezt a süniéletet, és annyira lesóványodott, annyira megfeszítette minden erejét, hogy tüskéit minél magasabbra emelje, és belsőjét minél jobban védje, hogy nehez, nagyon nehéz felengedni.

De azért van még remény! Valami mintha megmozdult volna, valami bizsergés mintha elindult volna valahol a csontok mélyéről, és áttért az izmokra, szervekre. Valami biztatás, hogy fel kell engedni, ki kell egyenesedni, meg kell mutatni azt, hogy micsoda csodálatos értékeket hordozunk, halmoztunk fel, és hogy ezek az értékek még mind a mai napig gyarapodnak, lélegeznek, önmagukat tovább teremtik, az élet szolgálatába állnak. Itt, Kolozsváron is, mintha egy kicsit bátrabban húzná ki magát az unitárius ember, amikor saját felekezeti hovatartozását vallja meg, kicsit öntudatosabb a gyermek is, a felnőtt is. Mintha valami büszkeség-szikra villanna a szemekben, amikor a Kollégiumunk kerül szóba, amikor múltunkat említjük, vagy amikor megvalljuk hitünket és a belőle következő erkölcsi magatartásunkat, és mintha könnyebben állna teremtető, alkotó munkára karunk, bátrabban fogalmazódna meg az ötlet.

Ennek az élni, felengedni és alkotni akaró érzésnek a következménye az a rendezvény is, amit idén második alkalommal szervezünk meg június 11–15. között. Amikor a tavaly először láttunk neki a Nyitott kapuk a kolozsvári unitáriusoknál megszervezésének, az összes kolozsvári unitárius

szervezet és intézmény közreműködésével, bátortalanabban, této-vázva, gyakran saját képességeinkben is kételkedve dolgoztunk. Mi lesz ebből? Talán túl nagy falat, meg sem bírjuk, vagy nem is érdekel senkit a mi életünk. De végül az élet ránk cáfolt. Körülbelül kétezeröttszáz személy vett részt a programjainkon, és hetekig, hónapokig beszélhettük magunk között

arról, hogy milyen jó érzés Kolozsváron unitáriusnak lenni. Így az idén is nyílnak a (soha be nem zárt) kapuk. Nyílik az az életforma, amely mindenkinek, gyermekeknek és aggastyánoknak, nőknek és férfiaknak, csendesebbeknek és hangosabbaknak egyaránt kínál valamit. Nyílnak a kapuk, és új vér járja át a meggémberedett testet. Új, éltető, jövőt jelentő vér.

Így hát, Kegyes Olvasó, ha június 11-e és 15-e között Kolozsváron jársz, ne feledkezz meg benézni rendezvényünkre. Biztos, hogy találsz kedvedre valót, elsősorban talán azt, hogy élni és alkotni kell, előrelépni és megismerni szükséges, hogy gyönyörű unitárius hitünk gazdag bányaként ontja magából a szebbnél szebb, igazabbnál igazabb értékeit.

A programról

Rendezvényünk megnyitójának időpontja június 11-én, szerdán 18 óra. Helyszíne a belvárosi unitárius templom. A rövid megnyitó-beszédek után unitárius kórustalálkozóra kerül sor, amelynek keretén fellép majd a houstoni unitárius-univerzalista gyülekezet kórusa, a János Zsigmond Unitárius Kollégium két énekara, az Alsófelsőszentmihályi Vegyes Dalkör, valamint a Pedagógusszövetség kórusa. A kórustalálkozót szeretetvendégség zárja a templom udvarán.

Programtervünk, a tavalyi mintájára, csütörtöktől a hét végéig, minden korosztály számára izgalmas programot kínál:

– szerda este alkalmi koncertre hívjuk a *fiatalokat*;

– a *gyerekeket* várják az unitárius óvoda és bölcsőde munkatársai különböző foglalkozásokkal;

– a *zene kedvelőinek* pedig naponta több ingyencsészt is kínálunk. Így például csütörtökön délután hat órától *Minden korban muzsika* címmel, olyan előadást szervezünk, amelynek keretén belül különböző életkorú művészek lépnek majd fel, kezdve a legfiatalabbaktól, érett mestereikig. Pénteken este a *Voices of silence* együttes búcsúkoncertjére kerül sor a János Zsigmond Unitárius Kollégium udvarán.

– az *unitárius utca* idén is várja mindazokat, akik végigsétálnak rajta, különböző színes, érdekes programokkal.

– szombat a *néptánc* és a *zene* napja. Délután folyamán kolozsvári és környékbeli csoportok

lépnek fel, majd ezután szabad *tánc* következik.

– szintén szombaton *vásár*ra is sor kerül az iskola udvarán, ahol mindenki kedvére nézelődhet, alkudozhat és vásárolhat a portékákból.

Rendezvényünk utolsó napján, vasárnap, délelőtt 11 órára *ünnepi istentiszteletre* várunk mindenkit a belvárosi unitárius templomba, amit közös ebéd követ a Kollégium udvarán.

Rendezvényünket vasárnap este 18 órától zárjuk a Felvinczi György-díszteremben, ahol az új, *Daltutajok* nevű, unitárius ifjúsági énekeket tartalmazó dvd anyaga kerül bemutatásra, élőben a szerzők révén.

Rendezvényünk részletes programja a nyitott-kapuk.blogspot.ro oldalon olvasható.

Felhívás családos táborokban való részvételre

2014-ben két helyszínen kerül megrendezésre a Hitéleti, Misszió és Nevelési Ügyosztály által szervezett **családos tábor**.

Ezúttal a kiskorú gyermekeket nevelő családokat **Székelykeresztúrra** és **Szindre** várjuk, ahol a közösen eltöltött hétvégén szabadidős szórakozási formák, játékok és a kézművesség kipróbálása mellett lelkileg és szellemileg is feltöltődhetnek.

A táborok időpontja: **2014. július 18–20.**

A táborok péntek délután kezdődnek és vasárnap délután érnek véget. A szállás és étkezés feltételei biztosítva vannak.

Részvételi díj családonként 100 lej a teljes hétvégére.

Amit ajánlunk: játék, tábortűz, gyöngyfűzés, festés, faragás, ima, ének, beszélgetések a hitről, a vallásosságról, a lelkiségről.

Jelentkezni lehet:

A szindi táborba – Rácz Mária kolozsvári segédlelkésznel. Elérhetőség: 0743/099310, komaresz@yahoo.com

A székelykeresztúri táborba – Székely Kinga Réka lelkésznel, hitéletfejlesztési és missziói előadó-tanácsosnál. Elérhetőség: 0751/129286, szkingareka@gmail.com

Jelentkezési határidő: **2014. június 20.**

SZERETETSZOLGÁLAT

A szolgáló szeretet hősei

Vannak hősök és „hősök”. Világot átfogó divattá vált, hogy napjaink „hőseit” és irigylet „példaképeit” többnyire a szórakoztatóipar és az üzletszerű sport főszereplőiből választják a fiatalok. A fogyasztói kultúra termékei ők, akiket a globalizáció ízléses tálcán kínál: tessék fogyasztani, most ők a „menők”. Holnap majd mások váltják őket: fiatalabb, piacosabb „hősök”. Aztán jöhet a következő rend... Ha jó az iránytűnk, az igazi hősöket máshol keressük. Kevés kivételtől eltekintve névtelen hősök ők, akik alázatos emberszolgálatuk nem piaci termék, hanem maga a szeretet. Erről tanított Jézus, és más vallások hiteles tanítómesterei is erről beszéltek valamilyen formában. Ilyen hősök mindazok, akik szeretettel gondozzák fogyatékkal élő családtagjaikat és embertársaikat. Állandó keresztjük a türelem forrása számukra, emberpróbáló terhük mindennapi erőpótlás, alázatos szolgálatuk pedig égi mércével becsülhető igazán.

Ilyen hősöket és sérült hozzátartozóikat kovácsolta sorstársközösséggé az elmúlt tizenöt évben a Reménység Alapítvány. Egy olyan édesanya az alapítója és lelkes motorja ennek, aki több mint három évtizede áll rendületlenül a súlyosan sérült fia mellett. Szilágyi Erzsébetnek közben ereje volt cselekedni a hasonló helyzetű gyermekek, ifjak és hozzátartozóik segítésének megszervezéséért is, amikor 1994-ben klubot hoztak létre számukra (a Kolozsvár-Belvárosi Unitárius Egyházközség tanácstermében). A Reménység Alapítvány ennek képezi a jogi keretét 1999 óta.

Az alapítvány hetenkénti összejöveleit mostanában tizenkét fiatal felnőtt látogatja rendszeresen. Olyan terheket viselnek méltósággal és türelemmel ők, ami alatt mi, az ún. egészségesebbek, lehet, hogy már régen összeroppantunk volna. Kitartásból és alázatból követendő példát mutatnak mindnyájunknak. Megtanulhatjuk tőlük, hogy az emberek között csak helyzetkülönbségek léteznek, és a jó Isten előtt mindenki élete egyaránt értékes. A szerdánkénti összejövelek résztvevőinek szállítását az alapítvány tulaj-

donában levő kisbusszal oldják meg, amely tolószékkel is használható. A fiatalok egy részét családtagjaik is elkísérik az alapítvány Zsigmond király úti (ma Máramaros utca) székházába. A hozzátartozók mellett – állandó jelleggel vagy alkalmilag – tucatnyi önkéntes munkatárs működik együtt az alapítvánnyal. A rendszeres tevékenységek sora: különböző fejlesztő foglalkozások, kézműves munka, közös éneklés és imádkozás, születésnapok megünneplése, szeretetvendégségek, szórakozás. Évente többször is csoportos kirándulásokat szerveznek. Az alapítvány székhelye állandó otthonául szolgál egy tolószékben élő fiatalnak, akinek szülei régóta elhaláloztak.

Sorstársközösség

A megalakulás tizenötödik évfordulója alkalmából folyó év május 14-én ünnepséget szerveztünk. Tulajdonképpen azokat ünnepeltük, akiknek áldozatos munkája által egykoron létrejött, és azóta is áldásosan működik ez a szeretetotthon. Legyen áldott mind azok élete, akik nap, mint nap, állandó szolgálatban állnak hozzátartozóik mellett, igyekezve pótolni azt, ami az élettől nekik nem adatott meg. Az ünnepség keretében az édesanyák iránt is kifejeztük gyermeki hálánkat. Elsősorban azokat az édesanyákat köszöntöttük, akiknek a gyermeknevelésből több és sajátosabb teher jutott osztályrészül. Azt kívánjuk nekik, hogy lelki és testi erejük soha ne fogyatkozzon, találjanak mindig segítő embertársakra, és lelki örömük is teljesebbé váljon! Velük együtt hálásan gondoltunk a mindenkori édesanyákra, akár itt élnek mellettünk a földön, akár eltávoztak már halhatatlan lelkükkel a jó Isten örök országába. Legyen boldog az ő életük, és legyen áldott az elhunyt szülők, nagyszülők emléke!

Az évfordulás rendezvény hálaadó áhítattal kezdődött, elnöki beszámolóval és köszönetnyilvánítással folytatódott; az anyák napi műsor és a Tokos zenekar meglepetésszerű fellépése után szemléltető fényképek megtekintése következett, majd kötetlen beszélgetés és állófogadás zárta az ünnepséget. Szolgáljon erőforrásként mindnyájunknak!

SZABÓ LÁSZLÓ

Az ünnepség résztvevőinek csoportképe

Függetlenül a függőségektől

A kábítószeres elterjedése Erdélyben kis mértékben köztudott. A szülők és tanárok zöme úgy tudja, hogy ez a veszély csak elméletileg létezik, és a mi fiataljainkat közvetlenül nem veszélyezteti. Pedig nincsen olyan erdélyi vidék, ahol pár órás célirányos keresés után ne találunk valamilyen kábítószerrel. A leghatásosabb ellenszer a tájékozottság és a megelőzés, ami mindnyájunknak kötelessége. Ha teszünk ezért, akkor egészséget és életet menthetünk, a szó legszorosabb értelmében. A Gondviselés Segélyszervezet és az Országos Dávid Ferenc Ifjúsági Egylet (ODFIE) e célból szervezett hat erdélyi városban előadás-sorozatot a kábítószer-használat megelőzése és más függőségek mérséklése témájában. A Függetlenül a függőségektől című előadásokat Kurdics Mihály magyarországi nyugalmazott rendőr alezredes, drogprevenciós szakértő tartotta a leginkább veszélyeztetett ifjúsági korosztálynak, valamint szülőknek, tanítóknak, tanároknak, nevelőknek, lelkeseknek és más érdeklődőknek. Május 20–24. között 13 előadásra került sor, átlagosan 140 résztvevővel.

A körút célja az volt, hogy közérthetően és hitelesen tájékoztassuk a fiatalokat a rájuk is leselkedő veszélyről. A lényegét az előadó így fogalmazta meg: „(Célunk) nem tilalomfát állítani vagy leszoktatni valakit a kábítószerrel, hanem felhívni a figyelmet, hogy amikor elkezd valaki drogozni, akkor tudnia kell, milyen kockázatokkal játszik. Az olyan, mintha az ember egy szakadékot ásna maga elé az úton.” Természetesen kérdés marad, hogy a fiatalnak sikerül-e megállnia a szakadék szélén, vagy belezuhan abba, mert nem ismeri a következményeket. Olyan is akad, aki csupán kíváncsiságból teszi meg a helytelen lépést. Az elsőt csak kíváncsiságból vagy vagányságból, a másodikat azért, mert jónak tűnik a szer hatása, a harmadikat pedig már azért, mert függővé vált. Sajnos, innen nehéz a visszaút...

„Az élet értelme a világ szeretetáramának megérzése és gazdagítása” – vallja Csermely Péter biokémikus, hálózatkutató. Ezt a szeretetáramlást sok-sok boldog élmény, örömteli pillanat, kedves történet,

vagy éppen az isteni szeretet megtapasztalásával tudjuk megélni, közben pedig gazdagítjuk a világot saját szeretetünk hozzáadásával. Ennek az élménynek az eléréséért sok fiatal tudatmódosítást előidéző anyaghoz, kábítószerhez fordul. A „miért kezdte el füvezni?” kérdésre a legtöbbször ezek a válaszok: „Mert sz.r az élet. Mert összevesztem a szüleimmel. Mert unom a sulit. Mert meggyőztek a barátok, különben nem tartozhatnék közéjük. Mert vagány dolog.”

Elégedetlenség, negatív élmények sokasága, szerethetlenség – csupán néhány tényező, mely a drogfogasztás zsákutcáiba vezet a fiatalokat, akik legtöbbször külső segítséget keresnek saját boldogságuk megéléséhez. Csakhogy a fiatalok zöme nem tudja, hogy saját boldogságunkért nem a különböző vegyi anyagok a felelősek, hanem a már születésünk óta bennünk levő, a teremtés óta szervezetünkben létező anyag, melyet úgy hívnak, hogy endorfin. Szeretettádagolásba pedig még senki nem halt bele

Függőségek zsákutcairól lévén szó, nem szabad mellékesként kezelni azokat a veszélyeket, amelyek a világháló-függőség, a dohányzás, az alkoholfogyasztás, az energiatálozás vagy éppen a játékfüggőség velejárói. Világhálós függőségek terén példaként említem a közösségi háló és a játékok világát. A Facebook csatornáin felelőtlenül kínáljuk az alvilágnak, a számítógépes betörőknek és a tényleges rablóknek a személyes adatainkat, a *tetszik-en* (*like-on*) keresztül segítjük a kénytelen reklámok áradását, a számítógépes vírusok terjedését, a digitális szeméti özlését. A játék világa arra nevel, hogy a való világban is könnyűszerrel játszhatunk az életünkkel, mert nem baj, ha elbukunk, van még három életünk. Oda „fejlődtünk”, hogy sok fiatal látókörében csak a rossz és veszélyes lehetőségek áradata váltja egymást. A keresztény ember erre nem legyinthet magát mentetve, hogy ilyen a mai világ. Társadalmunknak mindannyian alkotói vagyunk, kisebb és tágabb környezetünkben pedig felelősséget kell viselnünk egymásért.

A *Függetlenül a függőségektől* című előadás-sorozattal megpróbáltuk Erdély különböző térségeiben (Háromszék, Marosszék, Küküllő mente, Kolozsvár) felhívni az ifjak, a fiatal felnőttek, valamint a szülők és nevelők figyelmét ezekre a veszélyekre. Hiteles szakmai tapasztalatú és lenyűgöző stílusú előadónk a veszélyek ismertetése közben mindig rávilágított a másik útra: lehet természetes úton örömteli, boldog életet élni. Mert öröm lehet egy kiadós baráti beszélgetés, egy közös kirándulás, egy jó könyv olvasása vagy film megtekintése, a sportsikerek, a tanulmányi eredmények, a közösségszolgálat, nem is beszélve a szerelemről. A döntés mindig a SAJÁT kezünkben van. A bölcs ember mások hibájából tanul, az okos a saját bőrén, a buta ember pedig senkitől és semmiből. Mi hová akarunk tartozni?

VAGYAS ATTILA

„A humor Isten ajándéka” (Báró József)

Te meddig követnéd anyósod?

Homiletika órára esketési beszéddel kell készülnie a lelkészjelöltnak. A „kihegyezett pennával” és árgus szemekkel figyelő kollégák előtt azonban nem könnyű a szolgálat, hiszen a prédikáció elhangzása után annak közös kiértékelése is megtörténik.

Beszédét a Ruth könyvében található, klasszikusnak számító „Mert ahová te mégy, oda megyek, ahol te megszállsz, ott szállok meg én is. Néped az én népem, és Istened az én Istenem.” (Ruth 1,16) versekre építi a szolgálatvégző. A házastársi hűség és ragaszkodás gondolatának hangsúlyozása képezi a beszéd vezérfonalát, melyet követendő példaként állít a szónok a képzeletbeli ifjú pár és az „ünneplő gyülekezet” elé. Az izgalom miatt azonban összebonyolódnak a dolgok, s a prédikátor igencsak belegabalyodik a házastársak közötti hűség és Ruth anyósa iránti elkötelezettségének összehasonlításába, egészen a szerepek és személyek felcserélésig. A hallgatóság egyre fokozódó derűjére a

koronát a beszédet helyrehozni szándékozó, a „völegénynek” célzott mondat teszi fel: – *Mondd, ifjú testvérem, te tudnád-e bárhova követni anyósodat?*

A professzor a kedélyek megnyugtatóására tíz perc szünetet rendelt el. A „házasságkötés” elmaradt.

A nőknek csak egy szavába kerül

Biblika vizsgán a nőnemű lelkészjelölt a bűnbeesési történetet húzza ki. Ádám és Éva esete a kígyóval nem okoz nehézséget a vizsgázónak. A professzor azonban tudni akarja, miért van az, hogy míg Éva a kígyó többszöri unszolására hajlandó enni csak a tiltott fa gyümölcséből, Ádám meggyőzése nem ilyen nehéz?

– Mert a nőknek csak egy szavukba kerül, és a férfiak ugranak – adja meg a nem annyira tudományos megalapozottságú, de kézenfekvőnek tűnő választ az ifjú hölgy.

BÁLINT RÓBERT ZOLTÁN

Nagyvilág

• Várandós keresztény anyát ítélték halálra Szudánban

100 korbácsütésre és halálra ítélték egy keresztény édesanyát Szudánban. A második gyermekét váró 27 éves Meriam Jahija Ibrahimot házasságtöréssel és hithagyással vádolják.

A nő ortodox keresztényként nőtt fel, a kartúmi egyetemen szerzett diplomát; gyakorló orvosként dolgozott. Az amerikai állampolgárságú, dél-szudáni származású, keresztény Daniel Wanihoz ment feleségül. Mivel azonban ő maga az iszlám Szudánban született, muzulmán apától, hivatalosan muszlimnak tekintik, ezért a szudáni törvények szerint a nem muszlim férfival kötött házassága érvénytelen.

Meriam Jahija Ibrahimot az Omdurman szövetségi női börtönben tartják fogva 20 hónapos kisláival február óta. A kartúmi El Haj Yousif bíróság ítélte el. A halálos ítéletet második gyermeke világra jötte után tervezik végrehajtani.

Miután 2011-ben Dél-Szudán elnyerte függetlenségét, Szudánban keresztény segélyszervezetek segítették az iszlám kormány által üldözött keresztények menekülését. Mintegy 8 ezer kereszténynek segítettek biztonságosan eljutni Dél-Szudánba, ennek ellenére sokan maradtak és szenvednek el üldözést az országban. Északon a kormány egyre inkább keresztényellenessé válik. Több keresztény templomot is támadás ért. A törvénykezés a sarián alapszik, és erőteljesen keresztényellenes. A nőket megkorbácsolhatják és bebörtönözhetik akár azért is, mert öltözködésükben megsértik az iszlám jogot.

Jelenleg a világ országainak mintegy negyedében tiltott az istenkáromlás (blaszfémia), és minden tizedik országban büntetik a hithagyást (aposztázia), beleértve a más vallásra való áttérést is. A büntetés súlyossága országonként változik, helyenként akár halálbüntetést is kiróhatnak a hatóságok. A blaszfémiát tiltó törvények előfordulása világszerte elterjedt – Európában is –, a leggyakoribb azonban Közel-Keleten és az észak-afrikai országokban. A hithagyás büntetése többnyire a szubszaharai Afrikára és az ázsiai csendes-óceáni térségre „szorítkozik”. (www.magyardurir.hu)

• Autós istentisztelet Amerikában

Az egyesült államokbeli voorheesi Hope United Methodist Church gyülekezetének tagjai új ötlettel álltak elő. A forgalmas útkereszteződés mellett levő szentélyük parkoló-behajtóját arra használják, hogy az autós mozik és éttermek (drive thru) mintájára „lelki táplálékot” kínáljanak az érdeklődők számára. Az alapelv ugyanaz, mint a gyorséttermi szolgáltatások esetén: a kényelemre apellálnak. A szolgáltatás csütörtökönként érhető el 1 és 4 óra között. A folyamat a következőképpen történik: az autó az erre a célra kiépített ablakhoz húz, ahol a sofőr elmondja a gondját, baját a szolgálatot teljesítő önkéntesnek, aki spontán, személyre szabott imádságban kér számára segítséget. Majd a segítségért folyamodó személy továbbhajt. A folyamat ideje 1–3 perc. A vallási szolgáltatás állítólag az egyre növekvő hívő, de vallásilag, felekezetiileg nem elkötelezett réteg igényeire kínál megoldást. Állítólag hetente mintegy 3–4 személy is igénybe veszi. (www.pew.org)

NŐK VILÁGA

Mottó: Együtt könnyebb

Történelmi eseménynek lehetnek tanúi azok az asszonyok, akik 2014. május 17-én részt vettek a magyarországi unitárius nők harmadik országos találkozásán, Hódmezővásárhelyen. A résztvevők a három budapesti egyházközségből, valamint a kocsordi, miskolci és a hódmezővásárhelyi egyházközségekből és azok szórvaanyaiból érkeztek.

Az összejövetel Bartha Zsuzsanna kocsordi lelkész női imájával kezdődött a szépen felújított templomban, azután az imatekercben megkezdődött a közgyűlés. A házigazdák nevében Kiss Tünde tiszteletes asszony köszöntötte a megjelenteket. A Nagy Ignác utcai Egyházközség nőszövetsége nevében Sigmund Juliánna átadta a helyieknek a jelképes „háziáldás” himzett kézimunkát. Ezt követően dr. Szent-Iványi Ilona lelkész női ismertette a közgyűlés témáját: a Magyarországi Unitári-

us Nők Országos Szövetségének (MUNOSZ) a megalakítása. Az erdélyi UNOSZ nevében Asztalos Klára köszöntötte a résztvevőket, és a személyes érintettség kapcsán röviden beszélt a Hódmezővásárhelyi Unitárius Nőszövetség névadójáról, dr. Mikó Lőrincné Zsákó Arankáról.

A közgyűlés munkálatait dr. Hatfaludy Zsófia vezette. Dr. Mihály Noémi egyházi jogtanácsos kivetítette az előzőleg már vitára bocsátott és javaslatokkal kiegészített alapszabályzat-tervezetet, melyet fejezetenként megtárgyaltak, majd a jelenlevő 32 tag megszavazta a végleges szövegezést. Titkos szavazással megválasztották az 5 világi és egy lelkészi tagból álló vezetőséget. A tisztségek elosztására az alapszabályzatnak az illetékes egyházi hatóság általi jóváhagyása után kerül sor.

Az összejövetel második részében két előadás hangzott el: Lakatos Csilla miskolci lelkész-pszichológus *Vallásosság és egészséges családi kapcsolatok*, Kissné dr. Novák

Éva, a Szegedi Tudományegyetem tanára *Családról, értékekről hitte* címen tartott előadást. Mindkét előadás megerősítette a résztvevőket abban a tudatban, hogy a hit, az igazi vallásosság többletet ad életünknek, nagyobb biztonságérzetet, lelki támaszt nyújt, és ezáltal testi egészségünket is védi.

A hódmezővásárhelyi lelkészcsalád és segítői bőségesen gondoskodtak a vendégek ellátásáról. Ezúttal a férfiak is derekasan kivették részüket a bográcspaprikás elkészítéséből, a kínálgatásokból. Köszönjük áldozatos munkájukat.

Az együttlét a templomban ért véget, ahol körben állva, a besütő napfényben egymás kezét fogva énekeltük a már hagyományos *Jöjj, énekelj velem...* kezdetű dalt. Fellelkesülve búcsúzkodtunk azzal a reménnyel, hogy 2014 októberében újra találkozunk Pestszentlőrincen az ottani nőszövetség meghívására, majd 2015-ben Kocsordon. Úgy legyen.

ASZTALOS KLÁRA

Küküllőköri unitárius nőszövetségi közgyűlés

Verőfényes tavaszi nap ígérkezett április 26-án reggel, ami jó kedvet hozott a magyarsárosi nőszövetségi tagoknak is. Utazásra indultak a reggeli órában, hogy idejében érkezzenek Segesvárra, a küküllő köri nőszövetség éves találkozására. Húsz asszony jelentkezett, akik izgalommal várták a találkozást.

Benedek Enikő segesvári tiszteletes asszony vezetésével a nőszövetségi tagok lelkesen készültek a fogadásunkra. Az érkezőket takaros kis porta fogadta. A bejáratnál magasba emelkedő templom jelezte, hogy a jó Isten gondviselése megtart minket e napon. A gyülekezés alatt éreztük a „háziak” kedvességét, barátságát, gondoskodását. Mivel elsőként érkeztünk, magunk is örvendezve fogadtuk a régi ismerősöket, és barátságosan üdvözlöttük az újakat. Az alkalomra 110 személy érkezett.

A napirendnek megfelelően a közgyűlés a zászlók bevonulásával kezdődött, majd az úrasztalán levő vázába elhelyezte minden egyházközség a vándorvirágot, melyek csokorra nőve az összetartozást jelképezték.

Az elnöki megnyitó beszéd után a köri vándorabrosz átadása következett, melyet a segesváriak a megyesi nőszövetségtől vehettek át néhány búcsúszó kíséretében. A köszöntőbeszéd sorát Benedek Enikő tiszteletes asszony nyitotta meg. Őt Szentgyörgyi Sándor, a kör esperesének a nők munkáját értékelő beszéde követte. Dimény Csilla UNOSZ-elnök az ösz-

A Kőkemény Sütő zenekar előadása

szejövetel lelki szerepét emelte ki, ünnepnek nyilvánítva a napot, ahol elismerjük egymás munkáját, erőt, ösztönzést nyerünk. Benedek Jakab helyi lelkész az egyházközség rövid történetét ismertette. Az ünnepi istentiszteleten a szószéki szolgálatot Vida Rozália alsóboldogfalvi lelkész nő végezte.

Szünet után kezdődött meg a tulajdonképpeni közgyűlés, amit Szentgyörgyi Ildikó Tünde körü társelnök nyitott meg. A jelenlevő 12 nőszövetség tagjai ismertették éves tevékenységüket. A beszámolók igazolják, hogy vagyunk, dolgozunk. Már a 19. században elismerték a nők szerepét az egyházban. Dr. Boros György püspök 1897-ben írja: „*En az unitárius vallás jövőjét a nők kezében látom letéve. Az egyházat a férfiak vezetik, de a vallás az anyák kezében van.*” A körü elnök össze-

foglalójában megelégedését nyilvánította az egyházközségek nőszövetségeinek munkájáról. A pénztári beszámolót Nagy Rozália dicsőszentmártoni elnök tette meg. A közgyűlést Péterfi Erika körü társelnök zárta be. Zárómondata örök igazság, ezért idézem: „Aki szeret, a szívével lát, nem a szemével.”

A közgyűlés résztvevőit a helyi közösség által szervezett kulturális műsor (a Bárka társulat és a Kőke-mény Sütü zenekar fellépése) is megörvendeztette. Az azt követő közebéd alkalmat adott az elbúcsúzásra, a megelégedés kifejezésére, tartalmas napunk volt, köszönet érte. Úgy érzem, szép napunk volt, kellemes percek igazolták hogy hitünkben megerősödünk, éreztük gondviselő Istenünk szeretetét, megtartó erejét.

UDVARI MARGIT

Nőszövetségi körü közgyűlés Kriza János szülőfalujában

A közgyűlés programfüzetén olvasható mottó szerint – „Az Úrnak minden útja kegyelem és hűség azoknak, akik szövetségét és bizonyosságait megtartják.” – élményszerű eseményben volt részünk a Nagyajtán megtartott körü közgyűlésünk idején.

A Háromszék-felsőfehéri Egyházkör 16 nőszövetségéből 69 személy gyűlt össze a nagy eseményre április 26-án. A körü közgyűlés a templomban kezdődött, tíz nőszövetségi zászló bevonulásával az unitárius induló akkordjaira.

Mátéfi Tímea lelkész nő végezte az áhítatot, melyet a köszöntők követtek. Török István esperes elsőként üdvözölte a közgyűlés tagjait, és kiemelte a nők fontos szerepét nemcsak a családban, hanem az egyházközség életében is, aztán Asztalos Klára az UNOSZ részéről megelégedését fejezte ki a közgyűlés jó megszervezéséért, és felhívta a figyelmet, hogy még mindig van lehetőség az adó 2 %-át az egyházközségnek vagy az UNOSZ javára adományozni. Andorkó Rozália körü elnök kiemelte a helyi nőszövetségek változatos munkáját minden egyházközségben, és a további lelkes és kitartó, szükség és lehetőségek szerinti munkára biztatta az asszonyokat. Fekete Judit tiszteletes asszony a házigazda nőszövetség részéről felidézte, hogy 1995-ben került sor legutóbb körü közgyűlésre Nagyajtán, majd jó munkálatot kívánt a körü közgyűlésnek.

Az évi körü beszámolót Andorkó Rozália készítette el és olvasta fel. Megemlékezett arról, hogy a tavaly az egyházkörben, Ürmösön zajlott az UNOSZ konferencia, illetve, hogy két egyházkörü nőszövetség, a kökösi és sepsiszentgyörgyi vettek részt sikerrel az UNOSZ és ICUUW által kiírt pályázaton. Örömmel tudatta, hogy a tél folyamán Baróton is megalakult a nőszövetség, melyet más egyházközségek is követhetnének.

Az istentiszteleten a szószéki szolgálatot Szabó Adél Júlia kálnoki lelkész nő végezte, aki prédikációja alapgondolatát a Lukács evangéliumából választotta: „Aki hű a kevesen, a sokon is hű az, és aki a kevesen hamis, a sokon is hamis az.” (16,10) Beszédében kiemelte az asszonyoknak az Egyházhoz való hűségét, akik ünnepnapokon és hétköznapiokon, alkalmas és alkalmatlan időben egyaránt kiállnak az egyházukért, azáltal, hogy adnak idejükből, szeretetükből, javaikból.

Körü közgyűlésünk fennkölt mozzanata a körü vándorabrosz átadása volt. A botfalusi asszonyok nem könnyű szívvel váltak meg tőle, hiszen egy éven át, amíg templomukban őrizték, vasárnapról vasárnapra arra emlékeztette a kis egyházközség tagjait, hogy összefogással képesek voltak a tavalyi körü közgyűlést

megszervezni. A vándorabrosz, mely a barótiak által hozzáillesztett résszel immár 16 nőszövetség közös jelképe, a nagyajtai nőszövetséghez került egy évi megőrzésre.

Ezt követően Fekete Levente lelkész mutatta be Nagyajta nevezetességeit, majd a hallgatóság meglátogatta a Kriza János Múzeumot. A közgyűlés utolsó

mozzanata Sepsiszéki Nagy Balázs néprajzkutató *A női hűség és hősiesség Gábor Áron életében* című előadása volt. Az előadó kiemelte Gábor Áron édesanyjának és feleségének kevésbé ismert szerepét a 200 éve született legendás ágyúöntő életében. Záró momentumként a jelenlevők elénekelték a *Gábor Áron rész-ágyúja* kezdetű dalt.

E helyről is megköszönjük a nagyajtai nőszövetségnek a nagyszerűen ellátott házigazdaszerepet, a vendégszeretetet. Isten áldása szálljon rájuk és minden közgyűlés tagra!

Viszontlátásra jövőre a kőröspataki unitárius egyházköztségben!

ANDORKÓ ROZÁLIA

Unitárius asszonyok a katolikus „szentföldön”

A székelyudvarhelyi kör közgyűlést 2014. május 10-én tartottuk Csíkszeredában. Erre az alkalomra közel 100 asszony jelent meg, többnyire székelyruhába öltözve és lelkileg is ráhangolódva az eseményre. Ünnepi alkalom volt azért is, mert az új templom a végeken, az erős katolikus környezetben, az unitárius vallás erejét és az unitárius asszonyok tevékeny részvételét hirdeti az egyházi életben.

A kedves vendégfogadás után az ünnepi program a zászlóanyák bevonulásával kezdődött. A kezdő áhítatot Solymosi Alpár csíkszeredai lelkész tartotta, aki a 84. zsoltár sorait olvasta fel.

Az áhítat után a köszöntők következtek. Zonda Erika a megyei tanács részéről örömeinek adott hangot, amiért ebben az erős katolikus környezetben aktív unitárius nőszövetség tevékenykedik. Elismerte, hogy fontos a különböző felekezetek tevékenysége a közösségek életében. Simó Sándor esperes üdvözlő beszédében megköszönte a nőszövetségek tevékenységét, a mosolyokat, amelyek biztattak, a kezeket, amelyek simogattak. A nőszövetségek ma már önálló életet élnek az egyházak mellett, és fontos szerepet töltenek be a közösségekben. A jövőre nézve három fontos dolgot említett, amelyre fokozott figyelemmel kell lenni a továbbiakban is: a gyerekekkel, a középosztállyal és az idős emberekkel való foglalkozás.

Ezek után a köri vándorabrosz átadása következett, majd Dimény Csilla, az UNOSZ országos elnöke üdvözölte a megjelenteket hangsúlyozva, hogy mindannyiunknak erőforrás ez a találkozás, általa jobbak leszünk.

Simó Melinda kör elnök köszöntője után György Izabella titkári beszámolója következett. A beszámolóból kiderült hogy a nőszövetségek aktívan kiveszik részüket a szociális, kulturális, nevelőmunkából, erős összetartó közösséggé kovácsolódtak. A különböző rendezvényeiken – úgymint: farsang, imanap, öregek napja, táborok szervezése – nagyon sokan részt vesznek, Aktív szervezői a falunapoknak, a testvérkapcsolatok erősítésének, de részt vesznek a könyvbemutatókon, kirándulásokon is. Több nőszövetségben dalárda is működik. Sikeres pályázataik által különböző

projektek megvalósításában vesznek részt. Ezután Kisgyörgy Izabella a csíkszeredai nőszövetség tevékenységét mutatta be dióhéjban.

Az ünnepi istentiszteletet Nagy Adél recsenyédi lelkész tartotta. Prédikációjának alapgondolatát a János evangéliumából választotta: *„Nem ti választottatok engem, hanem én választottalak titeket. Arra rendelvelek benneteket, hogy elmenjete, gyümölcsöt teremjete, és gyümölcsötök megmaradjon, s hogy bármit kér-*

A körü vándorabrosz átadása

tek az Atyától az én nevemben, megadja nektek”. (Jn 15,16) Beszédében kifejtette, hogy a szeretet millió arcának a nők a megtestesítői, imádságuk, hitük erősebb pajzs, mint minden más páncél, és mindannyian példaképpé válhatunk mi is, ha megnyitjuk a hit csatornáját, hogy áldással teremjünk jó gyümölcsöt, mert ez Isten szolgálata abban az egyházköztségben, ahonnan jöttünk.

Az ünnepi istentisztelet után az ökumenikus Jubilus kórus kórusműveket adott elő, majd Ferencz Angela tartott előadást *A nők szerepvállalása* címmel.

A továbbiakban virággal köszöntötték a legidősebb és legfiatalabb résztvevőt. A zárszót Dimény Csilla elnöknő mondta: *„A szeretet soha el nem fogy.”* Végül közös fényképezés, múzeumlátogatás és közös ebéd következett. Az udvarhelyi résztvevők hazafelé a Nárcisz-rétre is ellátogattak.

Jó volt együtt lenni Csíkszeredában, jövő évben találkozunk Oklándon!

BLÉNESSY JOLÁN

IFJÚSÁGI OLDAL

Kóstolj bele a nyárba!

GERGELY NOÉMI

• Nyár. Csupa szabadság, zene, színek, nevetés és boldogság. Tudjuk, hogy jobbnál jobb programok várnak mindenféle: fesztiválok, táborok, kirándulások, tanfolyamok és még sorolhatnánk. Az egyletes nyár is csupa izgalmakat ígér azoknak, akik bátrak, kíváncsiak és vágnak a jó hangulatra, a szórakoztató tanulási lehetőségekre. Nézzük is meg, hogy milyen az idei kínálat, hol is találkozhatunk a hosszú vakációban.

SegédKezek kalákatábor

Egy igazán különleges tábor a nyárra. Egy olyan hét, amikor nem a kényelem a legfontosabb, hanem az önzetlen segítség. Erdővidék falvaiban elkel a fiatal kéz, aki nem restelli a munkát, és szívesen segít a rászorulóknak. Mi mindenképpen ott leszünk, és reméljük, hogy Te is, hiszen nincs ahhoz fogható élmény, mint amikor a fáradt idős szempárok hálával csillognak rád. A tábor július 7–13. között zajlik Erdővidék falvaiban. Ha úgy érzed, ez a neked való kihívás, jelentkezz június 23-ig, részletek a www.odfie.hu oldalon.

Színjátészó találkozó

Ezt a rendezvényt nem is kell bemutatni. Tudjátok jól, hogy miről szól. Tudjátok, hogy négy nap színházat

nem érdemes kihagyni. Az idén is csupa meglepetés várja azokat, akik eljönnek. Erről nem is árulunk el többet, el kell jönni és részt venni, hiszen hol máshol találkozunk, mint az idén nagykorúvá érő színjatszón?! Lassan ideje meglátogatni a könyvtárakat, kedves ismerősöket, és beszerezni a legutolsó színadarabot, hogy legkésőbb július 20-ig bejelentkezzetek, és majd nektek is szóljon a taps július 31-e és augusztus 1-je között. *Szenháromság* már tárt karokkal vár Titeket. Készüljétek és figyeljétek az új híreket és információkat a <http://szinjatszozodfie.hu> oldalon

Unitárius Ifjúsági Konferencia

Egy kis szünet a megszokottból. Egy kis kiruccanás a településtől távol. Bő választék programokból, mindenki ízlésének megfelelően. Közös sátrazás, közös szórakozás, közös dallamok, élmények. Konferencia, mi más lehetne?! Ez az a rendezvény, ami minden évben hoz valami újat. El kell jönni és megérezni az ízt. Kell a közös esték hangulata, az együtt tanult újdonságok, a közös fejlődés, az együtt eltöltött idő. Erre jó a konferencia. Mind egy helyen lehetünk, augusztus 29-e és 31-e között, a megszokott kis völgyben, Tündér Ilona otthonában. Ha az idén is szeretnél részese lenni, akkor legkésőbb augusztus 17-én küldd el a jelentkezésedet. Erről részleteket a <http://konferencia.odfie.hu> oldalon olvashatsz. Mi várunk!

Ökológiai napok

A nyarat le kell zárni valahogy. Annyi élmény és annyi emléket nem lehet csak úgy a polcra tenni. Ezért kiváló nyárzáró az ökológiai napok, amikor Isten tenyerén, egy aprócska kis faluban, Kisadorjában egy kicsit újra együtt lehetünk. Felidézzük a nyár legszebb perceit, még tanulunk valamit, megjárjuk magunkat a természetben, és együtt intünk búcsút egy újabb csodákkal teli nyárnak, és együtt, feltöltődve vágunk neki egy újabb évnek. Gyere te is szeptember 12–14. között Kisadorjába, hogy közösen zárjuk az egyletes, rendezvényes évet és a nyarat.

	Lángol	Szöbeli bántalmazás	Formát-lanná válik		United Kingdom, röviden	Bőrbeteg-sége van	... Ude, burját főváros	Felesége van	Akna közepe!	Balkáni nép	Intés	ÉGO	Zsinóros férfikabát	
Az idézet I. része				GY										U
Kocsonyás anyag				Másoktól nagyon eltérő										
	Német tévéadó			Liter	Testrész				Tömbház					
	Az idézet II. része				Lassító berendezés				Az idézet III. része					
Lamartine verse				Meleg szél				Zománc				Errefele!		
				Jutalom				Textil-anyag				A panasz szava		
Erre jön a felelet							Kitekint						Olasz autójel	
							Mátka						Száraz ágkőteg	
Italt fogyaszt						Török fiúnév				Életút				
						Porcióz				Minden, németül				
Orvosnál mondjuk	Használatlan				Svájci üdülő						Szűk utca			
	Bizonyos időt elhasznál				Zöldes szín						Tonna			
Talál				Arra a helyre önt								A végén oszt!		
				Iljuszín gépe								Ménkü része!		
Átló közepe!			Falusias Ilona				Lapos edény				Régi autómárka			
			Komárom megyei falu				Pozitív elektród				Luxemburg autójel			
Traven regénye								Odaadó						
								Argon vegyjele						
Durván taszít				Vasúti szerelvény										
				Duzzad										
Karós román vajda volt					Huszár-parancs									
					Nedv									
Asztácium vegyjele			Rangjelző			Német autójel		Liter						
			Innsbruck folyója			Északi szarvasfaj		A szavak zsolija						
Norvég autójel	Kilátásba helyez						Középen kiad!							
	Kérdés személyre						Német roham-osztag volt							
Fegyver-féle					Elme				Gramm					
					Egyel									
	M													

Rejtvényünkben a középkorban épült magyarszováti műemlék-templom falfelirata olvasható.

Mindazonáltal nekünk egy Istenünk van, az Atya, akitől van a mindenség, mi is őbenne... (folytatás a rejtvényben)

UNITÁRIUS KÖZLÖNY

Kiadja a Magyar Unitárius Egyház, Kolozsvár
Alapítási év: 1888. Új sorozat (1990-től)

Szerkesztőség: Demeter Sándor Lóránd főszerkesztő, Bálint Róbert Zoltán szerkesztő, Márkó László médiareferens

Munkatársak: Asztalos Klára (Nők Világa), Czire Alpár (fotó), Gergely Noémi (ifjúsági oldal), Szombatfalvi József (honlap).
Tördelés: Virág Péter. Olvasószervező: Kürti Miklós

Készült a kolozsvári Gloria Nyomdában.

A szerkesztőség postacíme: 400105 Cluj, B-dul 21 Decembrie 1989 nr. 9. tel./fax: (0)264-593236/(0)264-595927

kozlony@unitarius.org

A lapszám megjeleníthető: kozlony.unitarius.org

Lapterjesztés és adminisztráció: **Szabó Zoltán**. A lapok kiállításával kapcsolatos felvilágosítás: **Verbum Egyesület, Simon Ferenc**, tel.: 0264-596478

A kéziratok szerkesztőségbe érkezésének határideje: a tárgyhó előtti hónap 20-a. Kéziratokat nem őrzünk meg, és nem küldünk vissza. Közlésre szánt fényképeket kérésre vissza-küldünk. A lapban közölt írások nem tükrözik feltétlenül a szerkesztőség nézeteit.

ISSN 1220-8418

Nyisd meg a templom ajtaját, hirdesd az evangéliumot, osszad a kenyeret és a bort!

A húsvét utáni időszakban több egyházközség is ünnepélyes keretek között iktatta be lelkészét: ifj. Szombatlai Józsefet (Fiatfalva), Finta Emese Erzsébetet (Torockószentgyörgy), illetve Demeter Erika és Lázár Levente lelkész házaspárt (Korond) – Márkó László és Miklós Csongor felvételei

Andorkó Rozália nőszövetségi elnök (Vargyas), **Baróthi Brigitta** diák (Nagyajta), **Blénessy Jolán** nőszövetségi elnök (Székelyudvarhely), **Dimény József** lelkész-esperes (Alsófelsőlőszentmihály), **Fülöp Júlia** egyetemi lelkész, ODFIE-elnök (Kolozsvár), **Nagy Endre** lelkész (Dicsőszenmárton), **Orbán Dezső** lelkész (Gyepes), **Rácz Norbert** lelkész (Kolozsvár), **Szabó László** lelkész, a Gondviselés Segélyszervezet ügyvezető elnöke (Kolozsvár), **Szalay Zsuzsanna** pszichológus (Székelyudvarhely), **Székely Kinga Réka** lelkész, hitéleti és missziói előadótanácsos (Homoródszentpéter), **Udvari Margit** nőszövetségi elnök (Magyarsáros), **Vagyas Attila** lelkész, a Gondviselés Segélyszervezet munkatársa (Kolozsvár)